ത്രിപുരദഹനം

പറയൻതുള്ളൽ.

പ്രസാധകൻ,

കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള ബി. എ.

മലയാളം ലക്ചറർ,

സി. എം. എസ്. കോളേജ് കോട്ടയം.

പ്രകാശകൻ.

തോമസ് പോൾ ബി. എ.

"വിദ്യാവിലാസം" പ്രസിദ്ധീകരണശാല,

തിരുവനന്തപുരം.

"ശ്രീരാമവിലാസം" പ്രസ്സ്,

വലിയകട—കൊല്ലം.

൧-ാം പതിപ്പു—കാപ്പി ൨൦൦൦.

1106.

ത്രിപുരദഹനം

പറയൻതുള്ളൽ

അവതാരിക.

പ്രസ്താവന.

ഈ കൃതിയുടെ ആരംഭത്തിൽ നമ്പിയാർ, അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണസ്വാമിയേയും, തകഴിയിൽ ശാസ്താവിനേയും, കണ്ണാടിയ്ക്ക് ഗണപതിയേയും, കല്ലൂർക്കോട്ടു ശിവമൂർത്തിയേയും, സകലകലാവല്ലഭനായ കിള്ളിക്കുറിശ്ശി മഹാദേവനേയും തന്റെ ഗുരുക്കന്മാരായ ദ്രോണമ്പള്ളി ആചാര്യൻ, നമ്പിയാരേട്ട ബാലകവി കുറുപ്പ്, എന്നിവരേയും വന്ദിക്കുന്നതായി പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നു. ഇത്തരം സ്തവങ്ങളോടുകൂടിയാണു നമ്പിയാർ തന്റെ മിക്ക കൃതികളും ആരംഭിക്കാറുള്ളത്. ദേവനാരായണൻ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ള ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിനോടും ഇതിൽ താൻ വരപ്രാർത്ഥന ചെയ്യുന്നുണ്ട്. നമ്പിയാരുടെ ജീവിതത്തിലെ ഉത്തരഘട്ടത്തിൽ താൻ ആശ്രയിക്കുവാനിടയായ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെപ്പറ്റിയോ, തനിക്ക അക്കാലങ്ങളിൽ പരിചിതമായിത്തീർന്ന ദക്ഷിണതിരുവിതാംകൂർ ക്ഷേത്രങ്ങളെപ്പറ്റിയോ ഇതിൽ യാതൊന്നും സൂചിപ്പിച്ചു കാണുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ സംരക്ഷണകാലമായതിൽ പിന്നെ താൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളിലെല്ലാം ആ രാജവംശസ്തുതിയെ താൻ പുരസ്കരിച്ചു കാണുന്നതിനാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവു ചെമ്പകശ്ശേരി

ജ്യം പിടിച്ചടക്കിയ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെയായിരിക്കണം താൻ ഈ കൃതി രചിച്ചിട്ടുള്ളത്". അതുകൊണ്ടു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യപ്രൌഢി അസ്തമിച്ച ൯൨൯-നു മുമ്പത്തെ ഇതിന്റെ ഉത്ഭവകാലം. എന്നാൽ ആദ്യന്തമേ ഇതിലെ സാഹിത്യഗുണം മെച്ചമോ നമ്പ്യാരുടെ കവിതയ്ക്കു നല്ല തഴക്കവും പക്വതയും താൻ ഇതു രചിച്ച കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും സിദ്ധിച്ചിരിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ൯൨൯-നു മുമ്പുള്ള തന്റെ ആയുഷ്കാലത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഒടുവിൽ തന്നെയായിരിക്കണം, നമ്പ്യാർ പ്രസ്തുത കൃതി രചിച്ചിട്ടുള്ളത്".

പാക്കനാരുടെ വംശജനായ പറയൻ പറയുന്നതായിട്ടാണ് ഈ ജാതിയിലുള്ള തുള്ളൽക്കഥകളെ നമ്പ്യാർ അവതരിപ്പിച്ചുകാണുന്നത്". അതുകൊണ്ടു മററു ചില കൃതികളുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ കാണുന്നപോലെ മന്ത്രിശ്രേഷ്ഠന്മാരെയോ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെയോ കൊണ്ടോ കഥ പറയിക്കേണ്ടതില്ല. മററു കൃത്രിമസന്ദർഭങ്ങളെയൊന്നും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുവരേണ്ട ആവശ്യം പറയൻതുള്ളലിനില്ലതാനും. പാക്കനാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിയ തത്വജ്ഞാനികളായിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ പാട്ടിലായിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന തുള്ളലുകളിൽ നമ്പ്യാർ ഒരു ഉചിതമാംവണ്ണം, കഴിയുന്നത്ര തത്വചിന്തകളും ലൗകികജീവിതവൈചിത്ര്യങ്ങളും അത്ര ഉചിതം സംഘടിപ്പിക്കാറുണ്ട്". ദ്രവ്യകാംക്ഷയും മുവിനാശമലോലത്വവും നിമിത്തം ദുർവൃത്തികളിലേർപ്പെട്ടു.

"കാലനാം വ്യാഘ്രമന്നെ കഴി"ച്ചുപോരുന്ന മനുഷ്യരുടെ മനശ്ശുദ്ധിക്കായി, "കാലകാലൻതന്റെ ചരിതങ്ങളുരചെയ്യാൻ" താൻ മുതിരുന്നു എന്നും എന്നാൽ "ചണ്ഡാളൻപ

ണത്തെല്ലാം നല്ലതായി ഗ്രഹിക്കണം; ഭവതിതൻ വിലയ
ങ്ങൾക്കൊക്കെമേതുമേയില്ല"
യെന്ന തത്വമനുസരിച്ച് അതിനെ ജനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കണമെ
ന്നും ഉള്ള മുഖവുരയോടുകൂടിയാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്.

കഥാസാരം.

ഈ കഥയിലെ സാരാംശമെന്തെന്നാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതി എവർക്കും ഉള്ളതാണെന്നുള്ളതത്രെ. ത്രിപുരന്മാർ ശക്തിയുക്തികളുള്ളവരും, ഐശ്വര്യസമൃദ്ധിയും, വിക്രമശക്തിയും തികഞ്ഞിട്ടുള്ളതസുരന്മാരാണ് ത്രിപുരന്മാർ. ഈ ഗുണങ്ങളോടുകൂടെ എതിർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സാമർത്ഥ്യം എല്ലാവർക്കുമുന്നതസ്ഥിതിയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതത്രെയാണ്. എന്നാൽ ഇതുമല്ലാ ഇതിൽപരം വല്ല ഗുണങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അവയെല്ലാം കൂടി തികഞ്ഞിരുന്നാലും,—ഈ ഗുണങ്ങൾക്ക പ്രയോഗബലവും, ഐശ്വര്യവും കൊടുത്ത് ഉത്തമന്റെ മഹത്സ്ഥിതിയെ സംരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ആത്മബോധജന്യമായ സാക്ഷാൽ വിനയഗുണമൊന്നുമാത്രമാകുന്നു. ത്രിപുരന്മാർക്ക് ആത്മബോധമാകട്ടെ, തജ്ജന്യമായ വിനയഗുണമാകട്ടെ, ഇല്ലാതെയിരുന്നതിനാൽ അവർ വളരെ തപശ്ലേശം അനുഭവിച്ചു ആർജ്ജിച്ച ഐശ്വര്യപ്രതാപങ്ങളെല്ലാം സത്തുക്കളെ ദ്രോഹിപ്പാനായി വിനിയോഗിക്കയും, തന്മൂലം അവർ വരുത്തിക്കൂട്ടിയ സമസ്തലോകവൈപരീത്യം നിമിത്തം ഉദ്ദീപിതമായ വിപന്നാധിനിവേശിക്ക അവർ ഇരയായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലൗകിക സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി ചില സാരോപദേശ സംഗതികൾ ത്രിപുരന്മാരുടെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നമുക്ക ഗ്രഹിക്കത്തക്കതായുണ്ട്. ദേവന്മാരെപ്പോലും അജയ്യന്മാരായിത്തീർന്ന ത്രിപുരന്മാരുടെ ഐശ്വര്യസിദ്ധിയുടെ വാസ്തവത്തിലുള്ള

കാരണമെന്ത്? അവരുടെ ഏകാഗ്രതയോടുകൂടിയ തപസ്സ് ഒന്നുമാത്രമാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ല. തപോവൃത്തിയുടെ കാതൽ എന്തെന്നാൽ അതിക്ലേശങ്ങളും അനുഭവിച്ചും സ്ഥിരോദ്ദേശ്യം നിവൃത്തിച്ചു കിട്ടുവാൻ നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. അതിഘോരമായ തപസ്സിലേർപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോഴും ഈ ത്രിപുരന്മാർക്ക്,

"വെയിലത്തിട്ടുരുക്കിയ കല്ലുപോലെയെരിഞ്ഞിട്ടും
തോലുവരണ്ടിച്ചുളിഞ്ഞിട്ടും ഭാവഭേദമുണ്ടായില്ല."

എന്നു പറയത്തു കാണുന്നതുകൊണ്ട് അവർ അനുഭവിച്ച ക്ലേശങ്ങൾ എത്ര ബഹുലങ്ങളെന്നും ക്ഷുൽപിപാസകളൊന്നും ഭാവം മറക്കാതെ പിന്നെയും തപസ്സുചെയ്തു, അവരുടെ നിശ്ചയബുദ്ധിയും പ്രവർത്തിതല്പരതയും എത്രസ്തുത്യർഹമെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. എന്തുതന്നെയായാലും അവരുടെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചു കിട്ടാതെ പിന്മാറുവാൻ ഭാവമില്ലെന്നു അവർ ഘോര ബ്രഹ്മസന്നിധിയിൽ തന്നെയും അറിയിക്കുന്നതിപ്രകാരമാണ്.

"ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടാകുന്നതൊക്കെ ചെയ്യുന്നതിൽ ക്ലേശമില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും
ചിന്തകൊണ്ടും കണക്കില്ലാക്കിട്ടിയുള്ളതല്ലാതില്ല"

ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിശ്രമശീലം ആത്മാർത്ഥകമായിട്ടല്ലാതെ അന്യഥാ പരിണമിക്കില്ലെന്നു നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രയത്നശീലം ഭാവിയിൽ നമുക്ക് സുഖം തരുന്നതാണെന്നു ധൈര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുവേണം നാം എപ്പോഴും പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ വിനയവാന്മാരല്ലാത്തവർ ഇപ്രകാരമുള്ള സുഖസമ്പത്തിയിലെത്തുമ്പോഴും പ്രായേണ മദാന്ധരായിത്തീരാറുണ്ട്. അങ്ങിനെയാണ് ത്രിപുരന്മാർക്കും പററിയതും. അവരുടെ കലശത്രുക്കളായ ദേവന്മാരെ അവർ തോല്പിക്കമാത്രമല്ല ചെയ്യുന്നത്.

പിന്നയോ തങ്ങൾക്കു വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന മദാധിക്യത്താൽ ധർമ്മനീതിവെടിഞ്ഞിട്ടു ഭൂലോകത്തുള്ള സാധുമർത്ത്യസംഘത്തെയും, പാതാളവാസികളെയും നിഷ്ഠുരതരം മർദ്ദിക്കയും കൊള്ളയിടുകയുംചെയ്യുന്നു. ശക്തിയുക്തന്മാരായി ജീവിക്കുമ്പോൾ പൂർവ്വവൈരികളെ ജയിക്കുവാനുദ്യമിക്കയെന്നതു് ലോകപ്രകൃതിയ്ക്കു അനുസരണമായ വൃത്തിതന്നെ. അങ്ങനെയുള്ള പോരാട്ടങ്ങൾക്കു് അപ്പുറം തദ്യുക്തിവാദങ്ങളും കാരണങ്ങളും ലോകർ, ത്രിപുരന്മാരെപ്പോലെ ഉൽഘോഷിച്ചു മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ ന്യായസ്ഥരെന്നു ഭാവിക്കാറുമുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി ഭക്തനായ അസുരനെയുമിവർതന്നെ തച്ചുകൊല്ലിച്ചതും പിന്നെ; രണ്ടാമതായി, തങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാരായ അസുരവർഗ്ഗക്കാരുടെ സാമ്രാജ്യത്തോടുകൂടി ചോദിക്കാതെ കിട്ടിയ ദിവ്യസാധനങ്ങളിൽ,

“അത്രമാത്രമൊന്നോ പങ്കിലെന്നതിനു”

നാംകക്കുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതും, മൂന്നാമതായി, സകലദൈവമായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള

“ശങ്കരനാമതിലൊന്നു കൊടുത്തില്ലെന്നതേയുള്ളൂ
ശങ്കവിട്ടുഭവാനെ കളിപ്പിച്ചു.”

എന്നുള്ളതും, നാലാമതായി, ശിവനെതോല്പിച്ചു, അസ്ഥിയണിയിച്ചു, കപാലവും കൊടുത്തു കാട്ടിൽ നടന്നുതെണ്ടി വെള്ളീറടിക്കുവാൻ അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നതു് ദേവന്മാരുടെ അലസതകൊണ്ടാണെന്നുള്ളതും എല്ലാംകൂടി ഒറ്റയാക്കിയപ്പുറം ദേവന്മാരായ അവ

“മൂത്തുള്ളവർക്കിന്നതെന്നറിവുകാശംവരുന്നതാണു”

മെന്നു; ത്രിപുരന്മാർ വിചാരിച്ചതെന്നതു് ഒരു കണക്കിനു സ്വാഭാവികമെന്നു വെയ്ക്കുക. പക്ഷേ ഭൂലോകത്തുള്ള മനുഷ്യരും പാതാ

ഉപാസികളും ത്രിപുരന്മാരോടു എതിരിച്ചു? അഥവാ മൂന്നു ലോകങ്ങൾക്കും അധീശന്മാരാകണമെന്നുള്ള മോഹമാണെങ്കിൽതന്നെയും, അവർ ധൎമ്മയുദ്ധമല്ലേ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു"? ത്രിപുരന്മാരുടെ, അവരുടെ സ്വഭാവപ്രതാപത്തെ കേവലം കായികശക്തികൊണ്ടു" നിഷ്ഠുരവും നിൎഘൃണവും ആയ വിധത്തിൽ എവിടെയും സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചു.

"സൎവ്വസുരന്മാർവിളങ്ങിനവീടുകളെടുക്കയും
സാദ്ധ്വിമാരുകളെക്കട്ടിട്ടുതാലിമാലപറിക്കയും
കണ്ടുമാമുനിഗോത്രജനകണ്ഠനൃത്തമാക്കയും"

എന്നിങ്ങനെയുള്ള ദുഷ്കൃത്യങ്ങളാൽ

"പാരിലുള്ളപുരങ്ങളുംനഗരങ്ങളുംവിലാസങ്ങളും
സൎവ്വമുന്നടിക്കുമാറുപരാക്രമങ്ങളും"

കാട്ടിയതും, അതൊക്കെ താഴെവെച്ചു" അവരും ഇതരന്മാർ ശത്രുതാഭിമാനമാക്കി ജീവികളെ സംരക്ഷണ ധൎമ്മം വിസ്മരിച്ചു

"ക്ഷോണിപാലപ്രതാപരാജ്യമധീശത്വത്തിന്റെ
ബാണവൃന്ദമെറ്റവരാപ്പെട്ടതെറ്റുവിളിച്ചൂനൂറു
നാണവുംകെട്ടുതപോലെതങ്ങടെവീരവാണങ്ങളിയ"

പ്പോഴും, അവരുടെ "പ്രാണാന്തി"വരുത്തിയതും അതിനീചമായ ഹിംസോദ്യത്തിലെന്ന പറയാവുള്ളു. ഈ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ ഒടുവിൽ അവശ്യപരിണാമമായ വിനാശത്തെയും അവർ വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു. പുരാണത്തിൽ, പ്രയാസപ്പെടുത്തേണ്ട മാവിസ്മയനിയമവും, ശാന്തതയോടുകൂടിയ സ്വഭാവത്താൽ, വിനാശവും സംഭവിക്കയെന്നുള്ള ലോകരീതിയുടെ സൂത്രികലക്ഷ്യങ്ങളാണ്". സ്വഭാവത്തിലുള്ള ആസുരമത്തെ ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ള തത്വം വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ ഒ

വിരുദ്ധങ്ങളും തന്നെയാകുന്നു, ലോകപ്രകൃതിയിൽ കണ്ടുവരുന്ന ഉൽപത്തിവൃദ്ധിക്ഷയരൂപത്തിലുള്ള സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾക്ക നിദാനമെന്ന തത്വത്തിനെ ബോധപ്പെടുകയില്ലേ?

ആസ്തിക്യബുദ്ധിയിൽ സ്ഥിരവിശ്വാസം മനുഷ്യർക്ക ഏറ്റവും അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ള സാരമേറിയ പാഠവും ഈ കഥയിൽനിന്ന നാം ഗ്രഹിക്കണം.

"പരമാൎത്ഥംകാണമെല്ലാമസത്യം കാണാത്തതെല്ലാം"

എന്ന വാക്യത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി

"ജീവനാശംവന്നുപോയാലെന്തവസ്ഥപിന്നെയില്ല
ദേഹങ്ങൾനശിക്കുമ്പോൾ ഭേദിക്കപ്പെടുന്നോരം"

എന്ന സമൎത്ഥിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നാസ്തികമതസ്വീകരണംവിവേകബുദ്ധിയുള്ളവർ സമ്മതിക്കുകയില്ലതന്നെ. നേരമറിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും അതിലും വിശിഷ്ട താല്ക്കാലികസുഖത്തിൽ മുഴുകി ഭ്രമിച്ചിരിക്കുന്ന മനസ്സോ അന്തസ്സാരവിഹീനന്മാൎക്കും മാത്രമേ ഈ വാദം ആസ്തിക്യവൈകല്യത്തെ ജനിപ്പിക്കയുള്ളു. അന്ധവിശ്വാസികൾക്കും ക്രൂരതൽ സൌഖ്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന മതവിശ്വാസങ്ങളെ തെറ്റന്നവർ ത്രിപുരന്മാരത്തിലെ ബൌദ്ധമതത്തിന്റെ പരിഷ്കാരവും സ്വീകരിക്കുമായിരിക്കുമെന്ന സമ്മതിച്ചു തീരു. ത്രിപുരന്മാർ ഈ പുതിയ മതപരിവർത്തകന്റെ ജാലവാക്യങ്ങൾ കേട്ട ബുദ്ധി പകർച്ച നാസ്തികന്മാരായി ഭവിക്കുന്നതു", അവരുടെ അമിതമായ സുഖതൃഷ്ണയും മദാധിക്യത്താലുണ്ടായ തമോഗുണവും കൊണ്ടു തന്നെയാണ്".

വിശേഷിച്ചും ത്രിപുരന്മാരുടെ ഈ മതപരിവർത്തനത്തിൽ ഭോഗമാത്രം ധൎമ്മവിരുദ്ധത്വം അന്തർഭവിച്ചിട്ടുള്ള.

തായിക്കാണാം. എന്തെന്നാൽ എന്തൊരു ഹേതുനിമിത്തം ങ്ങൾക്കു സകല ഐശ്വര്യങ്ങളും ലഭിച്ചുവോ ആയതിനെ ഒടുവിൽ നിന്ദിക്കയെന്നുള്ളതു് പാപിഷ്ഠമായ കൃതഘ്നത തന്നെയാകുന്നു. ശൈവന്റെ സദ്ഗതിക്കു നിദാനമായ, ദേവനോ, മനുഷ്യനോ, മൃഗമോ, മരമോ എന്തുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, ആ നിദാനത്തെ അവസ്ഥാനുസരണം ആരാധിക്കയോ ആദരിക്കയോ, സ്നേഹിക്കയോ സ്മരിക്കയോപോലും ചെയ്യാത്തതു പാപലക്ഷ്യവും നാശഹേതുകവും തന്നെ. ത്രിപുരന്മാരുടെ മദമൂർദ്ധന്യഘട്ടങ്ങളിൽ അവരോടെതിർപ്പാൻ ഇതരദേവതകൾക്കു ധൈര്യം കൊടുക്കാതെ ഇരുന്നതു തന്നെയും, ഇവർ ശിവന്റെ ആനുകൂല്യമുണ്ടെന്നുള്ള പ്രതിപത്തിയൊന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അങ്ങിനെ തങ്ങളുടെ ആധിപത്യത്തിനും പില്ക്കാലത്തെ സംരക്ഷയ്ക്കും കാരണക്കാരനായ ശിവമൂർത്തിയെ ഇവർ ബൌദ്ധതാപസന്റെ വാചാലത്വം വിശ്വസിച്ചു പല തരത്തിൽ അനാദരിക്കയും, അപവദിക്കയും ചെയ്തപ്പോൾ, ആ ശിവനും ത്രിപുരന്മാരുടെ ശത്രുസംഘത്തിന്റെ നേതൃത്വം സ്വയമേവ വഹിച്ചു "ഉച്ചിയുറച്ചു കൈകൊണ്ടു ഉദകക്രിയചെയ്യുക" യെതിർപ്പാൻ ശക്ത്യന്തരമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയിലേക്കത്രെ ഈ ത്രിപുരന്മാർ സ്വയംകൃതാനർത്ഥത്താൽ വരുത്തിവെയ്ക്കുന്നു.

ഇനിയും പൌരാണികസങ്കല്പാനുസരണം മററു ചില തത്വങ്ങളെയും പ്രസ്തുത കഥ ഉദ്ബോധിക്കുന്നുണ്ട്. തപസ്സെന്നല്ലാ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും സകാമമെന്നും നിഷ്കാമമെന്നും ഇങ്ങിനെ രണ്ടു തരത്തിലായി വിഭജിക്കപ്പെടാവുന്നതാണ്. പ്രത്യേകമായുള്ള ഉദ്ദേശങ്ങൾ സാധിപ്പാൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്തികളെല്ലാം സകാമവൃത്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഫലേച്ഛകൂടാതെയുള്ള കൃത്യാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു നിഷ്കാമവൃത്തിയെന്നു പറയാം.

“അമരവരപുരമമരാവതിയെന്നുവിദിതം”

ഭവിക്കണമെന്നില്ല. പ്രത്യേകോദ്ദേശത്തോടുകൂടി ത്രിപുരന്മാർ ചെയ്യുന്ന തപസ്സ് അതിനാൽ സകാമമായുള്ള ഒരു അനുഷ്ഠാനമാണ്. ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു സർവ്വ പ്രാധാന്യവും ഈശ്വരഭക്തിക്കു കേവലം ഉപകരണസ്ഥാനവും മാത്രമേ ഉള്ളൂ. എന്നതിനാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള തപോനുഷ്ഠാനങ്ങളൊന്നും ശാശ്വതമായ ഈശ്വരഭക്തിയാൽ പ്രേരിതങ്ങളായിരിക്കയില്ല. ത്രിപുരന്മാർ അവരുടെ ഉദ്ദേശം സാധിച്ചുകിട്ടിയപ്പോഴേക്കും നിഷ്കളങ്കവും യഥാർത്ഥവുമായ ഭക്തി ശിവന്റെ പേരിലില്ലെന്ന് എല്ലാവരെയും ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്ന കൃത്യമാണ്, ഈ കഥയിലെ ബൌദ്ധതാപസൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. സ്ഥിരമായ ഈശ്വരവിശ്വാസമുള്ളവരാരും ചെവിക്കൊള്ളാത്ത ചാർവ്വാകവാദസിദ്ധാന്തത്തെ നിരന്തരമായ ഐഹികസുഖാനുഭവത്തിനു ഒരു നല്ല വഴിയായി ബൌദ്ധതാപസൻ പ്രസംഗിച്ചതു കേട്ട ത്രിപുരന്മാർ ഉടനെ ആ മതം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായ സംഗതി അവരുടെ ശക്തിശൂന്യതയ്ക്കും സുഖലോലുപത്വത്തിനും നല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളായി തീർന്നു.

ദേവന്മാരും അസുരന്മാരും പുണ്യപാപസ്ഥിതികളനുസരിച്ചു പ്രാബല്യം പ്രാപിക്കുന്നവർ തുല്യാവകാശമുള്ള രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരത്രെ. ഒരു കാലത്തു ദേവന്മാരെന്ന സ്ഥാനപ്പേരോടുകൂടി സ്വർഗ്ഗലോകത്തു അധിവസിച്ചു സുഖമനുഭവിക്കുന്നവർ, അവരുടെ സുകൃതക്ഷയത്തോടുകൂടി പിൽക്കാലത്ത് അസുരന്മാരായിത്തീരുകയും അതേവരെ അസുരന്മാരായിരുന്നവർ തൽസ്ഥാനത്തു പുണ്യപ്രഭാവംകൊണ്ടു ദേവത്വം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നാണ് പുരാണം ഘോഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാകുന്നു അസുരന്മാർക്ക് “പൂർവ്വദേവന്മാ”ർ എന്ന

അഭിമാനവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ചിരകാലം നിൎബ്ബാധമായി അനുഭവിക്കുന്ന സുഖസ്ഥിതി ഇപ്രകാരം രണ്ടു കൂട്ടരെയും ഒരു പോലെ കാലാന്തരത്തിൽ ഗൎവ്വിഷ്ഠരാക്കാറുണ്ടു്. ഈ അവസരങ്ങളിൽ അവരവരുടെ ഗൎവ്വു ശമിപ്പിക്കത്തക്ക ഓരോ സംഭവങ്ങൾ ഈശ്വരവിലാസത്താൽ വന്നുകൂടുന്നതായും തന്നിമിത്തം ആ ഗൎവ്വു ശമിച്ചാൽ പിന്നെയെല്ലാം ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ പൂൎവ്വവൽ പ്രശാന്തമായ് ഭവിക്കുന്നതായും പുരാണകഥകൾ ക്രമേണ കാട്ടിത്തരുന്നുണ്ടു്. ഇതുപോലെ ദേവന്മാർ സുഖപ്രമത്തതയാൽ ഗൎവ്വിതന്മാരായ്ഭവിച്ച അവസരത്തിലാണ ത്രിപുരന്മാർ ആവിൎഭവിക്കയുണ്ടായതെന്നു,

"ഗൎവ്വമിയലിച്ചുതേ ഗീൎവ്വാണപ്രധാനന്മാർ
നിൎമ്മൎദ്ദിച്ചു സൎവ്വഭുവനങ്ങളെയെല്ലാം"

പാൎവ്വതീപതി ത്രിപുരദഹനത്തിനൊരുമ്പെടുന്നതായി ഒടുവിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നിടംകൊണ്ടു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. ദേവലോകത്തു ചെന്നു താരകാസുരൻ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും

"പാരാതെ നൂറുനൂറു ജനങ്ങളോടി കിളികളെപ്പോലെ
തെരിന്നുടൻ ചാടി മുതിന്ദ്രനും പോയി"

എന്നു വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു ഭീരുവായ ദേവേന്ദ്രന്റെ പരാജയം എത്രമാത്രം ദുസ്സഹമാണെന്നും,

"പാരം ഭീതനായ ജംഭവൈരിയും സുരന്മാരും
ഭീരുക്കളെന്നതുപോലോടിനാർ തൽക്കാലം"

എന്നു കമലാസനനെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ദേവന്മാരുടെ ഗൎവ്വു് എത്രമാത്രം ശമിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ഗ്രഹിക്കത്തക്കതാണല്ലോ.

11

ശിവന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയെന്നുള്ളതാണ് ഈ കഥയുടെ പൌരാണികമായ മുഖ്യോദ്ദേശം. ത്രിപുരന്മാരുടെ അതിക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചും ദേവന്മാർ ചെന്നു പരാതി പറയുന്നതു കേട്ട പത്മസംഭവനും

"അതാതവരതന്നിരൂപിച്ചാലിതിനൊരുപായം വഴിയില്ല
മഹാദേവനൊഴിഞ്ഞുപാർത്തീവല്ലഭന. ഇല്ല
ശോകമെല്ലാമൊഴിപ്പിക്കും ലോകനായകൻ ചന്ദ്രചൂഡൻ
ആകുലപ്പെട്ടവർക്കെല്ലാമേകബന്ധുവായ്നിന്ദ്യ"

എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതെങ്കിൽ ത്രിമൂർത്തികളുടെ ഇടയിൽ ശിവനുള്ള സ്ഥാനമെന്ത്, എന്നുമെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

നമ്പ്യാരുടെ സ്വഭാവമായുള്ള കവിതാമട്ടും ഇതിനെ ആദ്യന്തം ആസ്വാദ്യമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കവിതയുടെ പുറമേയുള്ള സംസ്കൃതികളെ കഥാസന്ദർഭങ്ങളുടെ കലർത്തി കവിതാ പ്രയോഗിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യം. വർണ്ണനാചാതുരിയുള്ള പൂർണ്ണബോധം കൈകാര്യം ചെയ്ത പതിവാണ്. അതിലെയും ഇതിൽ കാണുന്ന ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഇവിടെ പറയാം.

അന്നത്തെ നാടുവാഴികളുടെ സന്നിധിയിൽ മുഖത്തിൽ വിരലും തള്ളി, പാദപൂജ ചെയ്തുകൊണ്ട് "പള്ളിത്തേവാരമേലേറി" നിന്നു കാര്യം ഉണർത്തിക്കുവാൻ ചെന്നു നിൽക്കുന്ന ഭടന്മാരെയും,

"നാട്ടിലൊക്കെയുമനർത്ഥങ്ങളൊട്ടുമില്ലാത്ത കാലത്തിൽ
വന്നെടുക്കുന്നവനൊക്കെ വെളിച്ചപ്പാടെന്നപോലെ"
ഏതാണ്ടെതിർക്കൊണ്ടു നടന്നു പ്രതാപം കാട്ടുന്ന

"തല്ലുന്നാളുപതിക്ക തിന്നന്നാസംഗിവന്നവർ," എന്നമട്ടിൽ ഉള്ളം കാട്ടി പെട്ടകാക്കുകാകട്ടിപ്പുട്ടതും വാലിയക്കാരും മറ്റുമായി തെളിഞ്ഞു നടന്ന യജമാനന്മാരും അവരുടെ കാര്യക്കാരന്മാരും ഇപ്പുറം വല്ലാതെ "താളംപിഴ"ച്ചെന്നു വന്നപ്പോൾ,

"കാര്യക്കാരോരാരെന്തു കാര്യമുകിട്ടാനെളുതല്ല
കാര്യമധഃപാതംപിന്നെ കാര്യക്കാരുംപോണം."

എന്ന സ്ഥിതിയിൽ കോയിക്കൽ എഴുന്നള്ളത്ത് പാട്ടുമാലപ്പണപ്പിഴവും നിന്നു തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞു പുറപ്പെടുന്നവരും. നമ്പിയാർ ഈ കൃതിയിൽ അവിടവിടെയായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരുന്നു. "ഒറ്റവാളും പരിചയും പന്തിവാളും കൊപ്പുവാളും" മുതലായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി അന്നത്തെ യോദ്ധാക്കളുടെ "കച്ചകെട്ടി മുറുക്കി നല്ലൊരു വാലുമിട്ടൊരു സുന്ദര"മായ വേഷവിധാനവും "തുവും മത്തളപ്പൂക്കുട്ടിയണിഞ്ഞുകൊണ്ടും" "അരികൊണ്ടും കരികൊണ്ടും വരച്ചും" ഉള്ള ഒരു നാട്യവേഷപ്രകൃതിയും

"കച്ചമുറുക്കിയൊതുങ്ങിയുടുത്തു
പാച്ചമുക്കിനകച്ചമണിതി-
മെച്ചമാക്കിനാകാപ്പെട്ടുരുത്തും"

ഉള്ള നൃത്യാംബരവേഷക്രമവും നമുക്ക് ഇതിൽ തെളിച്ചു കാട്ടിത്തരുന്നു.

"വെള്ളവെറ്റിലജാതിപത്രികപാക്കുതുരന്ധകളും"
മുതലായ താംബൂലോപകരണങ്ങളും

"കളഭംപനിനീർചന്ദനം" മുതലായ ശീതോപചാരദ്രവ്യങ്ങളുംകൂടി നമ്പ്യാർ പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. വരേണ്യന്മാരായ നായന്മാരുടെയും പരദേശബ്രാഹ്മണരുടെയും മൂത്ത മാപ്പിളമാരുടെയും പ്രാകൃതസ്ഥിതികളെപ്പോലും ഇദ്ദേഹം പരാമർ

ക്കാതെ വിട്ടിട്ടില്ല. ത്രിപുരന്മാരുടെ അസുരന്മാർ ഭൂമിയിൽ വന്നിറങ്ങിയ ഉടൻ കള്ളും കറുപ്പുമെല്ലാമെന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ട്. ഉടനെ നായന്മാർ

“പാത്രംകെട്ടിലുംവീട്ടിലും മൈനാകിലുംതങ്ങൾ
കാരംകിട്ടു”മെന്നുമാത്രം

നിനച്ചുകൊണ്ട് ഓടുന്നതായും മറ്റുചിലർ

“അടുക്കളയ്ക്കകംപുക്കുകിടപ്പല്ലോമട്ടുപ്പിൽത്തന്നെ”

യായി കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതായും ആരംഭത്തിൽ വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നെങ്കിലും മറ്റൊരിടത്തു പടക്കളത്തിലേക്കുന്നോർപോൽ എന്നോറു തൊടൽവാളുംപരിചയുംതങ്ങളിലെടുത്തുംകൊണ്ടങ്ങത്തിൽചാടിനിന്നുപുറ്റിനിന്നാൾക്കാരോടുംകൂടെ പറന്നാനകളിച്ചപ്പോളൊരാമില്ലാതസുരന്മാർ തോറ്റുമണ്ടിക്കൂടപ്പോകുന്നു” ഇങ്ങനെ എന്നു വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ നായന്മാരുടെ പൂർവികരുടെ യശസ്സിനെ നമ്പിയാർ പരിപാലിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

കേരളീയർക്ക് പരിചയമുള്ള ചില സംഗതികളെ വർണ്ണിച്ചു വർണ്ണ്യകഥാസംഗതികളെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിൽ നമ്പ്യാർക്ക് വളരെ സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ത്രിപുരന്മാരുടെ നിഷ്ഠൂരങ്ങളും ദുഷ്കൃതികളും നിമിത്തം ഭൂമിയിലുണ്ടായ അത്യാചാരങ്ങളെ കേരളീയരുടെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുപ്പാൻ നമ്പ്യാർ അംഗീകരിക്കുന്ന രീതി നോക്കുക.

ഓണമില്ല, വിഷുവില്ല, വേലയില്ല വിളവില്ല
വരവുകൂടാതെ സ്വരൂപവാണിഭംവാണിഭവുംനാസ്തിയായി
അന്തണർക്ക് ജപമില്ല യാഗമില്ല ഹോമമില്ല

എന്നിങ്ങനെ പല വിശേഷങ്ങളില്ലാതായും അവർ ചെയ്തു അക്രമങ്ങളെ മറ്റൊരിടത്തിൽ,

അമ്പലത്തിന്നകത്തുചെന്നുബലിത്തിടമ്പുപറിക്കയും
കൊമ്പനാനകളെപ്പിടിച്ചുടനെ കൊമ്പുകളൊടിക്കയും

മററും ചെയ്തിട്ട്"

കുളത്തട്ടിൽക്കരയേറിക്കൊള്ളിത്തണ്ടുവാണിക്കുന്നു

തായും മററും ഓരോ പരിചിതസംഗതികളെ വ്യക്തിരൂപേണ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടാണു നമ്പിയാർ തന്റെ വർണ്ണ്യസ്ഥിതിയെ വിശദീകരിക്കുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ അന്യാപദേശിയായ മഞനാ് "ത്രിപുരന്മാർ ഭവനങ്ങൾതീർപ്പാൻ

അയംവേണംവെള്ളുവേണം വെച്ചുവേണം വാളുവേണം എന്ന പ്രാമത്തുപറയുന്നതു്. കലികാലപ്രകൃതിയുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങളായി പറയുന്നതൊക്കെയും കവി പ്രാരംഭത്തിൽ പറയിക്കുന്നതു മോഹസക്തിയുടെയും ബ്രാഹ്മണസക്തിയുടെയും മുടിവുകളെയാണ്. ത്രിപുരന്മാർ മദ്യവും സേവിച്ചുകൊണ്ടു

നല്ലപാട്ടുകളൂക്കോടിയുടക്കംതോറും പൊഴിക്കുന്നതും

ദേവേന്ദ്രനെ

"പോകണംസുരനിലങ്ങൾകൊണ്ടു തെണ്ട"ക്കിറങ്ങണമെന്നും ചന്ദ്രബിംബത്തെ ഛത്രമായും, സൂര്യനെ ചൂണ്ടലും നക്ഷത്രങ്ങളെ മുക്താഹാരവും ആക്കിച്ചമയ്ക്കണമെന്നും ത്രിപുരന്മാർ മുൻകൂട്ടി ആലോചിച്ചുറയ്ക്കുന്നതും

ആഹാരംകഴിച്ചുകൊണ്ടാനന്ദമായിരിക്കണം

എന്ന ചാർവാകമതസാരത്തെ സമഷ്ടിയായി സൂചിപ്പിക്കുന്നതും ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു തന്റെ കുട്ടികളെയെല്ലാം പെട്ടിയിലിട്ടു രക്ഷപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതും, അതിലും വിശേഷിച്ചു പുരമതിനേപ്പററി ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന മലയാളിയോടു ഈ ബ്രാഹ്മണനെക്കൊണ്ടു തമിഴിൽ തന്നെ

“കെട്ടിലമ്മയാകപ്പൂകിലെപ്പൂളനാകുന്നോ? മലയാളി!
കിട്ടുവാനുന്നാലെതർഷം കെട്ടുംപോലെപ്പറ്റുന്നാകെയില്ലയോ”?
പടയിൽ പട്ടരെക്കൊന്നാലെ ചൊല്ലുമെന്നാണറിയാമോ
ഇടയിൽ വന്നകപ്പെട്ടോർ ഗ്രഹചാരങ്ങളിനാലേ”

എന്നു പറയിക്കുന്നതും ഏവരേയും രസിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാന്തരം ഫലിതപ്രയോഗം തന്നെ.

കേരളീയരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുകളേയും ശൈലീപ്രയോഗങ്ങളേയും താൻ ധാരാളമായി കവിതയിൽ കൂട്ടിയിണക്കിയതുകൊണ്ടു തന്നെയാണു തുള്ളൽ പണ്ഡിതന്മാരെയെന്നിയേ ഏവർക്കും സ്വീകാര്യമായ്ത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു്.

(൧) വാളെടുക്കാനറിയാത്ത പൂരുഷന്മാർ
(൨) അന്നുവെച്ചൊരു വാളിന്നൊളിച്ചിട്ടിരുന്നു ലോകമെല്ലാം
(൩) ഉണ്ടച്ചോറുമറന്നല്ലോ കണ്ണിലായ് പുഴയെല്ലാം
(൪) പടിക്കൽപ്പാമ്പുപോന്നാൽപ്പാതിരാവിലേക്കുന്നപോലെ
(൫) ചുമരുണ്ടെങ്കിലേനല്ല ചിത്രമെഴുതിച്ചാലും
(൬) പല്ലുകുത്താനൊരു പ്രസാദംകൊണ്ടുകണ്ടകണ്ണോ
(൭) ചോറുണ്ടെങ്കിലേനല്ല കറികൊണ്ടുകാണുകള്ളൂ
(൮) വാളെടുക്കുന്നവരെല്ലാം വെളിച്ചപ്പാടെന്നപോലെ
(൯) കരകൊണ്ടെഴുതാപ്പാടം കരംകൊണ്ടെതിരിന്നില്ലതി
(൰) കതിരമ്പൂണ്ടുകൊമ്പുണ്ടെന്നൊരുതന്നെ പറഞ്ഞതിനാൽ
(൰൧) കയ്യിലെപ്പുണ്ണിനു പിന്നെക്കണ്ണാടിയും വേണമോ
(൰൨) ഉറക്കത്തിൽ പണിക്കുമൊത്തൊന്നും വരത്തില്ല.

എന്നെല്ലാമുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എത്ര സാധാരണമായിരിക്കുന്നു.

പുഷ്പങ്ങളെപ്പോലെ വിടരുന്നതും, കരിമ്പിൻതണ്ടിനെപ്പോലെ പിടിച്ചുടയ്ക്കുന്നതും ക്ഷീരസാഗരത്തിരപോലെ താടി വെളുത്തു നീണ്ടു കിടക്കുന്നതും, കേണിലെങ്ങനെ രിച്ചുറ്റു തൂണുപോലെയിരിക്കുന്നതും, തെറ്റുപോലെ ജപിക്കുന്നതും നാമികളുടെ ഉപമാസാദൃശ്യത്തിനുള്ള സാധാരണ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളത്രേ. ചിലപ്പോൾ പഴഞ്ചൊല്ലുകളെക്കൊണ്ട് നല്ല സാഹിത്യചമൽക്കൃതികളെ അദ്ദേഹം ഭംഗിയിൽ മുഴക്കിത്തീർക്കാറുണ്ട്. ത്രിപുരന്മാരുടെ ശിവഭക്തിയെപ്പറ്റി നാരദൻ ശിവനെ അറിയിക്കുന്ന ഭാഗമാണ്.

ചാണകമെന്നതു വൃക്ഷങ്ങൾക്കെന്തി മെഴുകിനിതിപ്പോം
മലയെന്നതിനുള്ളവർ വിശ്വസിച്ചവരെല്ലാം
കാലസർപ്പങ്ങളുമായിക്കരുമാലത്തിൻ മൂലം

ശിവൻ പോയാൽ പിന്നെ പുണ്യപാപങ്ങൾക്കു പാത്രമായി മനുഷ്യനോടു സംബന്ധിച്ചു യാതൊന്നും ശേഷിക്കയില്ലെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ വൈതാളികന്റെ ദൃഷ്ടാന്തം നോക്കുക.

കാറ്റുതട്ടിവിളക്കുതങ്ങുകെട്ടുപോയാലതിൽപിന്നെ
അതിനാലെവെളിച്ചമുണ്ടാകുന്നതിൽ കുറ്റമുണ്ടോ

അതുപോലെതന്നെ ത്രിപുരന്മാരുടെ ശക്തിയോടു കിടനില്പാൻ തങ്ങൾക്കാകയില്ലെന്നു ദേവന്മാർ പത്മനാഭനോടറിയിക്കുന്നതു പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ്.

ഉടനൊപ്പാനിൻവിഷമെല്ലാം പാമ്പുകൾക്കു സഹിക്കാമോ
നീറിയുള്ള മുതലകൾ ചീറിവന്നാലടുക്കാമോ
മാറിലേറ്റുവലിയ്ക്കുന്നു പോവാനെളുതാമോ

ദേവലോകത്തെ വിഭവങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങിനെ അവിടെത്തന്നെ ആസ്വദിച്ചു എന്ന സംഗതിയെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ

ശശികാമിനീകൃതനാപാതകരതെക്കൊണ്ടാവിനാശ്രുതി

എന്നുധരിച്ചിരിക്കുന്നതു് എത്ര പദ്യാപൂർണ്ണമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മറു പലേടത്തും ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണു്.

ലോകോക്തിപ്രയോഗത്തിൽ നമ്പിയാർ ചില തത്വസാരങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാറുണ്ടു്.

(൧) വരേണ്ടുന്നതൊന്നും വഴിയിലിങ്ങനെയും വരുമാറാം
(൨) പിണങ്ങുന്നവരോടെന്നും ഇണങ്ങിച്ചെല്ലാനൊക്കില്ല.
(൩) ഉന്നമില്ലാതെ ശരമെയ്താൽ ഫലമില്ല.
(൪) തനിക്കിരുമ്പു ജ്ഞാനികളോടിരുന്നിട്ടില്ലാതെ
മോഹക്കുട്ടങ്ങളിരിക്കുമ്പോഴും കണക്കുകൂട്ടിവിളമ്പുക
(൫) അരക്കപ്പെട്ടാലിരുമ്പുപാരം വലുതാണെങ്കിലും ചെയ്യാൻ
(൬) ഊറ്റംവന്നാലെപ്പൊട്ടൽ ക്രൂരകർമ്മമെത്രയല്ല.

തിരിച്ചു (പ്രയത്നം നടിക്കുന്ന) നാണിയം, തെരുതപ്പി ചെണ്ടകൊട്ടിക്ക, ചെമ്പിലെച്ചോറു തിന്നുക (രാജസേവയിലേ, ഒപ്പിടുക) അമളിത്തരം, മീശക്കൊമ്പൻ, അളിഞ്ഞിഴയ്ക്കു, പാട്ടുപാർക്ക (കാത്തുകിടക്കുക) കണ്ടാലറിയുക (ആളെത്തെ അറിയവാക്കൊണ്ടു പറിക്കുക) പൊക്കവഴി ശിരസ്സുകുളിക്കുക (വെറുതെ വിനോദിച്ചു കാലംകഴിയുക; ധാവതിചെയ്ക (ഓടുക) എന്നിങ്ങിനെയുള്ള ശൈലികളും നമ്പിയാർ ഇതിൽ ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചു ഭംഗിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

പ്രാസഭംഗി പറയൻതുള്ളലിന്റെ ഒരു പ്രത്യേക ജീവനാകയാൽ നമ്പിയാർക്കു ഈ വിഷയത്തിൽ സഹജമായുള്ള

പ്രയോഗചാതുര്യവും ഈ കൃതിയെ സാമാന്യത്തിലധികം കർണ്ണാനന്ദകരമാക്കിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചില ഉദ്ധരണങ്ങളെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

(൧) ഘോടകാലയങ്ങളും പല്ലക്കുശാലയാവീടുകളും
കമലാലയങ്ങളും ഹേമവെള്ളിമാടവും
തങ്കശാലകളും ഗോശാലകളുമഞ്ചിതമണ്ഡപം
കിന്നരാലയചന്ദ്രശാലകളും മങ്കമാരുടെവീടുകളും

(൨) തെറ്റപോയാൽ കേറുവാനും
പാറുവാനും തെറ്റുവാനും
മാറരില്ലാ വിധമെരുപുറമെന്നു പറയാമേ.

(൩) വട്ടികളും ചട്ടികളും വെള്ളിക്കിണ്ടികളും കനകക്കൊപ്പും
പണ്ടവും തളികയും കിണ്ടികൾ പണ്ടിരിക്കുന്ന പാത്രങ്ങളും
അഞ്ചുമാറുള്ള മാലകളും അഞ്ചുമാറുള്ള പൊന്മാല
അഞ്ചുമാറുകളുള്ളതാം തോങ്ങിലെയും ചിന്നാഭരണം

അത്രയ്ക്കും വന്നതി സാഹിത്യത്തോടനുസാരമാക്കാതെ ഭാഷയെ അതിന്റെ ശരിയായവണ്ണം പോഷിപ്പിച്ച് അലങ്കരിക്കുന്ന പ്രാസപ്രയോഗത്തിലുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നത്.



ത്രിപുരദഹനം

പറയൻതുള്ളൽ.

ഒന്നാം കളം.

പ്രണതവത്സലൻ ദേവൻ പ്രണവപ്പൊരുളാകുന്നോൻ
പ്രണയപാലകൻ ലോകപ്രണയദായകൻ വീരൻ
ത്രിണയനാത്മജൻ ശ്രീമാൻ ത്രിണീകൃതാരിസംഘാതൻ
ഗണനാതീതമഹൈശ്വര്യഗുണങ്ങൾക്കാശ്രയഭൂതൻ
ഗണപതിഭഗവാൻ മമ തുണയായി വിളങ്ങേണം
ക്ഷണമൊന്നുമമടിക്കാതെ വന്നെന്നുള്ളിൽ വസിച്ചീടേണം;
തന്നെത്തകള്ളിണകൊണ്ടു തൊഴുപ്പിച്ചീടണമെന്നെ
വണങ്ങുന്നേനങ്ങളെ ലിണയും ചേവടിതാരും,
മണമുള്ള മലർതന്നിലണയും വണ്ടുകൾ പോലെ
പിണങ്ങുന്ന ജനങ്ങൾക്കു തുണനാൾ പുസ്തകമില്ല
തണലില്ലാത വൃക്ഷത്തെത്തുണക്കുമോ പഥികന്മാർ?
ഗുണമില്ലാതവരെക്കൊണ്ടിനിയൊരു ഫലമില്ല
ഞാനീശമക്കളെ വേണ്ടാതിരിച്ചു മന്നവന്മാർക്കും
പ്രാണികൾക്കു മനക്കാമ്പിൽ പ്രീണനം വരുത്തുന്ന
വാണീഭംഗീവിലാസങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ ബുധന്മാരേ!
ഇണക്കമൊന്നിന്നുമില്ലാതെ കണ്ടിനാമില്ലാതെ
ഏണാങ്കബാലമൌലിയുള്ളാകാണിതന്റെ ചരണത്തെ

[illegible];
വാണിതൻ [illegible]
[illegible]
വാണി [illegible]
പ്രാണികൾ [illegible];
കോണിലെ [illegible]
[illegible]
[illegible]:
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible];
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
സകല [illegible]
[illegible];
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

പാരമ്പര്യാചരണം സദ്വിജന്മാർക്കെന്നസമസ്തവും
നേരറിഞ്ഞാദ്യം നമ്മളെതന്നെ ഭരമാചരിക്കണം
നാട്ടിക്കാട്ടിലായവർക്കുണ്ടാലയം വിപരദൈവതം
നാരിമാർക്കണമീനാലുമതിനാലെതെക്കിപ്പൂരാണതി
കള്ളർകൊട്ടുമന്നവരെന്നാലുമിന്നവിളക്കണം
വെള്ളിമാമലവാസികിള്ളിക്കെട്ടിരുന്നമഹാതന്ത്രം.

കാലത്തിൻ പകുതി കർമ്മങ്ങൾക്കിന്നാവില്ല
കാലമതുണർന്നവർക്കിടിപ്പുരംബുദ്ധിമാൻമാർ:
കാലൻതന്നെന്നുമെന്നുമെപ്പടിയുമില്ല
കാലതിചർത്തങ്ങൾ നിന്നപ്പുറം നൽസ്ത്രീ
ബാലന്മാർ തങ്ങൾക്കുണ്ടാകൂംവണ്ണമെല്ലാം
ലീലയുള്ളതാണിതെന്നതറിവ് ശൂദ്രരെല്ലാം
വെയിലേറ്റമഴയെന്നും ഒരേനാളും കാലേന്നും
വാവെള്ളംതലക്കടന്നറിയാതോം പുരുഷന്മാർ
കൊല്ലുന്നപതിഹാനംപറഞ്ഞിട്ടുതിരിച്ചിട്ടും
കാലക്കേടുപാതന്നോർക്കിലൊന്നാമൻ
വേദപഠിപ്പാണ് ബ്രാഹ്മണപഠിപ്പാണ്
ധർമ്മമാകെത്തന്നാലുമെതിയില്ലമനക്കാമ്പിൽ
ബ്രാഹ്മണ്യത്തിരുത്തിൽവെച്ചുത്തിരിപ്പാൻ
ബ്രാഹ്മണ്യങ്ങളെമൊത്തിലെത്രയെന്നെല്ലാം തെല്ലാ
ബ്രാഹ്മണനാമൊക്കെപ്പതിയെ ശൂദ്രനാക്കണം
ബ്രാഹ്മണർക്കമൊക്കെപ്പിതൃമുനിമാർക്കണം
ബ്രാഹ്മണ്യം മായണമെന്നോ പറഞ്ഞതല്ലാ
ബ്രാഹ്മണ്യമായകർമ്മങ്ങൾ താനോ പറഞ്ഞതന്നോ
ചണ്ഡാളൻ പറഞ്ഞാലും നല്ലതെങ്കിൽ ഗ്രഹിക്കണം
ചണ്ഡീശകടാക്ഷങ്ങളവനിലുമേറിച്ചിട്ടും

ഒട്ടേറെയറിവുള്ള കൂട്ടരിപ്പറഞ്ഞതാകും
പട്ടാങ്ങാണെന്നതിലെന്നാൎന്നിരൂപിച്ചു ഞാനുംകാവ്യ
കാവ്യങ്ങൾപുരാണങ്ങൾനാടകങ്ങളിവയെല്ലാം
ദ്രവ്യംകിട്ടുമെന്നാകിൽപഠിക്കുന്നുചിലരിപ്പോൾ
ദ്രവ്യത്തിലല്ലാതെയൊരാശമനസ്സില്ലാ
ദിവ്യന്മാൎക്കുപിന്നതിലൊന്നാവശ്യമില്ലാ
ഉള്ളതിൽക്കേപറയാ!നീസാരമെല്ലാംപറയാമോ
ധാരണാശക്തികഴിവില്ലാത്തതാണോഞാനെഴുതിയതിൽ
അരുതാതൊന്നുംപിന്നെയൊന്നുമെന്നുമാത്രംകൊണ്ടതിനോ
ഭാരതിതൻവിലാസങ്ങളെക്കൊണ്ടൊന്നുമെന്നില്ല;
പാരിലതിൽനിരൂപിച്ചാൽനാനാതരമായുള്ളപുസ്തകം
സാരബോധംകലികാലേനീചന്മാൎക്കേറുമത്രേ;
കലികാലെൻരാമന്റെചരിതങ്ങളെച്ചൊല്ലാൻ
ആളുകളൊന്നുമൊന്നുമേവാഴിയത്തിനിതനുതാനം
കാലത്തിൻതങ്ങളിലെങ്ങെളികളെപ്പോലുമിരുതൻ
തങ്ങളെന്നുംപിഴയ്ക്കാതെകൊണ്ടുനടക്കുംനാമമെങ്കിൽ
മേളമോടുപാരത്തിലെത്തിപ്പുരാണമെന്നോരാ
കേളിയുള്ളപുരാണങ്ങൾകേട്ടുകൊൾവിൻബുധന്മാരേ!
രാമരാമനുതന്റെനാമമാർ മൂത്തമായ്
താരകാസുരൻകൊലകൾ വീരനായ മാലി.
താരകേശ്വരനായ ഭഗവാന്റെമകനായ
താരകാരിയാവുകെന്നതാരകനെക്കൊന്നതും
നാരദന്റെകഥയുമെന്നുവേണ്ടപള്ളിയിലെഴുതിയും
മാരവൈരിയുടെനാമമൊന്നുമെത്രയുംതോന്നിച്ചില്ല.
വൈരമെല്ലാംസുരന്മാരിൽമുഴുക്കുന്നതിനാൽതാനും
ഗൗരിതന്റെമുന്നേൎക്കെതിരുമചെന്നതുമല്ലന്ന
മാരണന്മാരവർപിന്നെയെല്ലാരുംകൂടിച്ചൊല്ലുന്നതും

വൈരികളാം നൃപന്മാരെപ്പാരിലൊടുക്കിയിപ്പാരം
ഭൂരിഗർവ്വമൊടിപ്പാനും ശൂരരൊടുമൊടിപ്പാനും
വീര്യമുണ്ടേറെയുള്ള പ്രഭന്മാരതിനൊത്തുപെട്ടു
ക്ഷിതിതന്നിൽനിന്നുമാരെന്നാലിട്ടന്നാശരീരമാം
ക്രൂരരാം ദുഷ്ടഭൂപന്മാർ പാരമുള്ളതിൽനിന്നും
ചെമ്പരത്തിക്കൊപ്പമെന്നും നിന്നിടുന്നാമന്നാകും
കമ്പമെല്ലാമകലുമാറെന്റെപിന്നാലെവന്നു
വമ്പരാം മന്നവന്മാരെ മുമ്പിൽനിന്നാപ്പിന്നെയും
കൈവന്നതലവന്മാർക്കെന്നും ഭക്തിവരേണമെന്നും
അപ്പൊലോകമധിപന്മാരെല്ലാമങ്ങതിക്രൂരം
അസ്ഥാനേ ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ
വിശ്വം പാലിച്ചിപ്പാരം വാഴ്ത്തിട്ടുതപ്പെട്ടു
ഇഷ്ടരാകും വരമെല്ലാം കിട്ടുമെന്നറപ്പിച്ചു
ദുഷ്ടരെല്ലാം വിശ്വത്തിൽ കിട്ടുന്നൊരു ദണ്ഡനവും
തണ്ടും നാശവുമെല്ലാമണയും ലോകരെല്ലാം
കൊണ്ടുനടക്കുമാറുള്ള ദണ്ഡനങ്ങൾ കൊണ്ടും
നാട്ടിൽനിന്നകറ്റിക്കളയുന്ന വിക്രമമെല്ലാം

എങ്കിലിങ്ങെത്തിനാലുള്ള വരമൊന്നെയിപ്പോൾ വേണം
എല്ലാജഗത്തും ഭജിപ്പതിന്നായി വേണം
പങ്കജലോചനൻ തന്റെ പ്രീതിയുണ്ടാവേണം
പങ്കമറ്റുള്ള നാമങ്ങളെല്ലാം കരേണം
ഇത്തരം നിശ്ചിതമായ്പ്പിന്നെക്കൊണ്ടുയത്നം
സന്താപം വിട്ടിങ്ങനെ കാത്തുകൊള്ളുമാറാകണം
സന്തതം വാഴ്ത്തിയതിന്നായി പ്രഭുക്കൾ വാണിടണം
നല്ലതല്ലാതെയെന്നെ തെളിയിച്ചു കൊണ്ടുപോകിലും
അല്ലലെന്നിയെ ഗോപീജനങ്ങളെന്നോടെപ്പോഴും

കള്ളമെന്നിയെനല്ലമന്ത്രാവൎത്തങ്ങളെജപിക്കയും
അമരാലയപ്രമദമാൎത്തിനൊടഖിലജ്ജകൂടാതിവസിക്കയും
സമരമുഖത്തെപ്പിരിവാൻതിരിപെരുത്തുമെന്നതിനസ്സഹ്യവും
പുത്രരത്നമൊട്ടുമേവരുമാറായിവരികയെന്നതുംകഴിക്കയും
നാലുഭാഗങ്ങളിൽനല്ലമലകിതൃവരികയിച്ചു
കാലമെത്രകഴിഞ്ഞാലുമൊന്നാലസമരുകാലം
നാലുഭാക്തിയുമെത്തടൻനാലിപാടിസ്തുതിചെയ്തു
പാലുതേനെന്നിവയെല്ലാംകൊണ്ടുനല്ലഭ്രുതിചെയ്തു
മൊയിലുകൾട്ടിരതീരത്തെങ്കലുംപാലൈനെലിത്തൊഴു
തൊലുചുകരിച്ചുരിഞ്ഞിട്ടുചെയ്തെന്നുപകൎന്നില്ല,
ഏവമൊട്ടൊന്നുകാലംകഴിഞ്ഞതലത്തിലരുളിച്ചു
ശീലിതാംഗിമെന്മയറ്റിനാതുറന്നിതാനിലും
ചുറുമൊഴികൾകൂടിച്ചുറ്റിനിന്നുപടന്ന
പുറമേനാകുമലവുംപറിച്ചുവരിന്നിന്നുന്ന
അടികളിൽചിലതുപൂവാനകൂക്കിരി
മുയിട്ടുപലകരവുമുലിതകിൽകിളികൾക്കുന്ന
വേട്ടക്കുപോരാളുമൊന്നരഞ്ഞിങ്ങനെനിലക്കാലം
ഒട്ടിവന്നുപലർകൂടികെട്ടപെട്ടുകിടക്കുന്ന
പേടിയാമനകൾതന്റെകിടക്കുമാറെന്നപോലെ
കുട്ടികോലംചൊരിഞ്ഞവരകളിലൊക്കെനാനാതേറാം
ചന്ദനവാസനപൊങ്ങിന്നിവിളിന്നുവർണ്ണവസ്തുമിതം
ഉണ്ടമെന്നാവിപ്പിക്കയാൽപുണ്ഡരീകമെന്നുവന്നപ്പോൾ
ഉണ്ടവുമൊലായുംതന്നപ്പൊണ്ടികൊപ്പുസ്തകംപിന്നെ
മന്നുകൊണ്ടുചമച്ചുതാപിണ്ഡവും കെട്ടിയുംകെട്ടി
തിന്നുമെല്ലാമെടുത്തുകൊണ്ടുണ്ടതിൻമുകളേറി
ചണ്ഡമായമെയ്യുന്നാൾക്കിങ്ങുന്നുടച്ചുവസിക്കുന്നോ
പൊന്നുമ്പോരാതൊരുചെയ്തുപണ്ഡിതന്മാവിടത്തോറും

“ഉണ്ണികളെമടിയാതെകണ്ണുമെല്ലാത്തന്നാലും
നിർണ്ണയംതന്നെനമ്മിലാനന്ദംപൂർണ്ണമതുതാനന്നെ
വേണമതെല്ലാംപരാപരനേ!വേണമൊരുമിനിമേലിൽ
കണ്ണീരാവകളെഞ്ഞതെന്നെക്കണ്ടികൊണ്ടിൽപുത്രരോടേ”
ഇതുപറഞ്ഞ വിരിഞ്ചൻതാനപ്പോൾതൻകെട്ടു
ബലമോടമരന്മാർനയനങ്ങളാംതുറന്നാസ്ര
ഭക്തിയോടങ്ങെഴുന്നേറ്റുമൂന്നുപ്രദക്ഷിണമുണ്ടാക്കി
പൊത്തുത്തുതുനമസ്കാരം ചെയ്തുകൊണ്ടരുണനിട്ടിളച്ചു;
“പങ്കജസംഭവ!പോറ്റി! നിൻകൃപകൊണ്ടടിയങ്ങൾ
പുരാരന്റെമകനായി ജനിപ്പിനടക്കണം;
വിശപ്പെല്ലാമടിയങ്ങൾക്കതാതുണ്ണുറപ്പെടേണം
വിശപ്പൊന്നാമാനസരിലായീമടിയങ്ങളുള്ളോടം;
ഞങ്ങളെതിരിപ്പിനാണെന്നല്ലാമതെക്കണം
ഞങ്ങളുടെകല്ല്യാണാനന്ദമതിയെല്ലുന്നിരിക്കണം
ഇംഗിതംഅങ്ങോട്ടുചെയ്യേണ്ടത്കൂടെകിട്ടുന്നിനെതല്ലം
ഞങ്ങളെല്ലാംമോഷാലൂണ്ടാക്കിക്കയുതവേണ
ഏറ്റതിനായ്ട്ടിവിലെല്ലവന്നമടിയതിൽപിന്നെ
ചിന്തകളെല്ലാംകണ്ടില്ല കിട്ടിയല്ലാതയല്ലിപ്പ
ഒന്നുമൂന്നുവിധംവേണംനമ്മെനോക്കിയവു;
ഭവനങ്ങൾമൂന്നുവേണം ഭോഗമതെല്ലാമതിൽവേണം
ഭുവനംമൂന്നിലുമതിനോടെക്കണെന്നതുകൂടെ
ഭവനാഭോഗവാസർക്കതിനങ്ങൾക്ഷമവേണ്ടുന്നേനം
ആയിരംവത്സരങ്ങൾപോർചിരിതുനടക്കണം
ആയതങ്ങുകഴിയുമ്പോൾകൂടിയെത്തുമൊതല്ക്കലിൽ
മുപ്പതുനാഴികകൊണ്ടെല്ലുറിട്ട് ഒണ്ണേനാൽ
അല്പകാലമൊതല്ക്കൽകൂടിവാഴ്ംമൂന്നാപോരും
അല്പപ്രശ്നൊമേന്ത്യംകൊണ്ടെത്തൻമൂന്നുപോരയും

പ്പുതങ്ങളൊഴിച്ചാലനേകം ചാവാൻമടിയില്ല
പിന്നെയുമോർക്കപ്പെടുംകാലങ്ങളായിരംവത്സരകാലം
പിന്നെയുംകൂടുമാറുന്നുംവരം കണ്ടതുവരെത്തന്നെ
ആരൊക്കിൽവരദിനാവിലവോടിക്കുതന്നാലും
അല്ലയിലിരുകാലത്തെതിരെക്കണ്ടാനാലും!
വല്ലാതെവരമെന്നാരുംകൂടെക്കൊടുത്തേനം"
എന്നെല്ലാമവർ പറഞ്ഞൊരുകേട്ടുവിതിലെയിനം
ഉണ്ടിപ്പുകൊപ്പുള്ളിലരക്കിന്നാലരംചെയ്യ
തന്നോക്കമൊഴിച്ചുകളെ!നിങ്ങളുടെ തെരിപ്രായം
ആയരിപ്പൂണിക്കനാമയാണെന്നൊവരതിട്ടു
അമരേശ്വരതക്കരപോലെപുരംമൂന്നുപണിയിപ്പിൻ
നാലരമങ്ങുനായത്തെപുരങ്ങളിലിരുന്നാലും
ഞാനാരാണ്ങ്ങളിലെപ്പുറംനാനാലുംമിരാമരെ!
നിങ്ങളെക്കുമന്നതാരിപ്പുള്ള വണ്ണംമിവിടെ
നിങ്ങൾക്കതിപ്പുരവരമെന്നാപുരംമിവിടെ
ഇങ്ങിനെവരമാർക്കിവിരിന്ദ്വനൂനമായം
തിങ്ങിനമുനിമരസംഗിച്ചുനൊണ്ടാലിനാകി;
ഭോഗനാമസുരന്റെകളായതിപുരമർ
സാമദേശിവമകതിമുത്തുമാനാസത്തിൽ
പത്താവരങ്ങളോരായുരിച്ചുതുമ്പിച്ചുകൂടി
പരമെല്ലാമിടിതെട്ടുപ്പിടിയാളുപ്പൂരിനാന്നായ്
ചോദമിറപ്പിലിനാലുമുട്ടുന്നുംകൊന്നുകടന്നവരെ
ഭൂമിയൂക്ഷമാലങ്ങളുന്നിതുകണ്ടുദേശത്തിൽ
വന്നാളെതിരന്നാമങ്ങിപ്പിച്ചുപൂവാരാപ്പുറെ
"അങ്ങെന്നാകുലയാപാരിവിതെ!
വരനേരതെ!ഭാഷപാരിവിതാ
ഗിരിജപ്രിയവല്ലഭ! പാരിവിതോ!"

ഇപ്രകാരംതിങ്ങുമാമോദമൊടു ചെയ്തു നടക്കുന്നാ
ശില്പവരന്മാർതന്നെയഭ്യർത്ഥിച്ചതാരരോളെ
ശില്പിമാർശില്പികരാരുമേയങ്ങോളംപോലവേ
അപ്രമേയഭാഗികൻകരകൌശലമഖിലത്തിപ്പാൻ
അരംവേണ്ടാ വാളുവേണ്ടാ ഉളിവേണ്ട ഉളിവേണ്ട
അങ്ങനോക്കിയൊട്ടികിൽമെഴുകൊണ്ടൊന്നുകൂട്ടുമോരം
പുത്തനൊന്നാനിച്ചിട്ടതനിച്ചുപാർത്തംപോലെ
“അന്യനാരെങ്കിലുമൊന്നിച്ചിതചെയ്യുമെന്നോർത്തുളോ?
ഗാഢിയന്നുപോമാരന്നാലിപ്പോൾക്കാരെണ്ണാം
കല്പനകൾപ്പുതിനാലുമടിയിപ്പയടിയനോ”
ഇപ്രകാരമുന്നതിപ്പനന്യഭാവമുയർപ്പാരം;
ചൊന്നാലുടക്കുമ്പന്നമതാരാകാർത്തനാദരം ചെയ്തു:—
“ഉന്നതനെന്നുണ്ടാരാഗമൊന്നുപോലുചേർത്തുമ്പോൾ!
കൊണ്ടകൊണ്ടുംവെള്ളികൊണ്ടുംതിരുകൊണ്ടുമോരോന്ന”
ഉന്നതമായിരിക്കേണം വിസ്തൃതമായിരിക്കേണം
പിന്നെവേണ്ടുന്നവസ്തുക്കളെത്തിത്തന്നെയറിയേണം;
നന്നതെന്നെന്നാതപോലെ ചെയ്യുന്നിതപ്പുറക്കേണം”
വെണ്മചേരും ചന്ദനംകളേറ്റോരംമയനുതാനും
വെണ്മഴുകൊണ്ടുകർമ്മവെട്ടിനാൽപ്പുതലന്നാനിൽ;
വെണ്മണിമാളികോളുന്നാപ്പ്രാസാദപീഠങ്ങളും
ഐശ്വര്യമുള്ളതൈപുരങ്ങൾവാരിച്ചിലിക്കൊണ്ടായിവന്ന

മാടവും മണിമാടവും പതിനെട്ടുകെട്ടിനകവേ
നാടശാലകൾ കേളീനാടകശാലാദൃഗ്ഗൃഹങ്ങളും
ചൈത്രകലയറിയാമ്പോലുടെകുമ്പോലയാരിട്ടുകൾ
കണ്ണാടിമാളിമേടകളു മതമാളിമാടവും
ആടലോലമലതാലതാമുമോലിതമന്ദപം

കിങ്കരാലയപുരാലയങ്ങൾമണിതോരണവീഥികൾ,
കോട്ടമതിലുകൾ ചാട്ടിപ്പടുത്താഴ്ത്തകെട്ടുകൾതട്ടുകൾ,
സിന്ദൂരവൎണ്ണമനോഹരമാമങ്ങളെഴുന്നതങ്ങളിൽ
ചെമ്പകങ്ങളിൽനിന്നവയൊക്കെയും കിമ്പുരുഷകിന്നര
ചെമ്പതപൊത്തിൽ പതിച്ചിട്ട പൊൻതിരിത്താരത്തിലുത്തിരങ്ങളെല്ലാം
മുല്ലമല്ലികചെമ്പരത്തികൾ തിരുവാതികരുണങ്ങളും
മന്ദവായുവിൽ ചലനങ്ങൾകൊണ്ടമന്ദമായിരിപ്പുമനോഹരം
പീനമാം പത്രമാലകളിൽനിന്നുമിളങ്കാലിലേറ്റുതുടങ്ങിനാർ;
ഗുല്മപത്രപുഷ്പങ്ങളും പലവിധപക്ഷികളുമങ്ങിനെയും
നല്ലപത്രലതാദികളുമൊക്കെയും വിളങ്ങിയതും
പക്ഷിപാലനമഹിമകളും പലപ്രകാരമായിരിക്കുന്നതും
നവികമായിരിക്കുന്നതുമിളക്കമില്ലാത്ത പുഷ്പമലർപ്പൊടിയും
ഇങ്ങനെ പലതരമായി വാണുമ്പോൾ ശോഭിക്കുന്ന പുണ്യവനം
ചിത്രമാനസമോദമുണ്ടാക്കിത്തീൎത്തു കൊണ്ടവർ
എത്രയും ചിത്രമായുള്ള കാഴ്ചകൾകണ്ടവരാനന്ദമാനസമണ്ടനം
അത്ഭുതമാനസന്മാരായി ചെറുചിരിയൊടെ ചൊല്ലിനാർ;
"ശില്പമെത്രയും പുണ്യമാക്കുമിങ്ങുള്ളതൊക്കെയും
കല്പകതരുവെപ്പോലെയായി ചമച്ചതിങ്ങിനെയല്ലയോ?
ശില്പികളാലസാധ്യമാകുന്നതിപ്രകാരമായുള്ളതും
തീൎപ്പതിനാരുമില്ലതില്ലനല്ലതോ ചൊല്ലുവിൻ!
എങ്കിലിന്നടവിക്കരികിൽ ചെറ്റല്ലനാം കണ്ടതാം
നിങ്ങളെപ്പോലെയുള്ളവർക്കൊന്നുമസാധ്യമില്ലയെന്നാൽ
ശങ്കരപ്പാദങ്ങളെയും വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നതും
എങ്കിലീ വനാന്തരത്തിലെത്തിയതിനാലൊന്നിന്നതോൎക്കും;
പുകഴ്ന്നോരാറിന്നപ്പുറമിപ്പുകൾനിറഞ്ഞിരിക്കണം
ലോകപാലകന്മാരിൽനിന്നൊരു പടിമേലിരിക്കണം
ലോകമൊന്നാകെയിപ്പരിചെന്നും ധന്യമാകണം

വാരിളിപ്പനാമുഖം പൊതപ്പിറിക്കുമാറുനേരമാണെന്നും
പൂണ്ണം ചിലമ്പൊലിയണിഞ്ഞു മേളത്തോടുകൂടിയണിയും
തൊട്ടുതോരണമുടിയണിഞ്ഞു പുഷ്പ്പിണിമാല ചൂടുകയെന്നും
നീക്കിയില്ലിനിയുമെണ്ണമെന്നോടിയണിഞ്ഞുപട്ടവട്ടന്നും
വെകമെന്നെരുകൊട്ടുതാലിയിലിപ്പൂമെയ്യണിഞ്ഞേന്നും
പൊരുമെന്നരുളിനിന്നു മെയ്ക്കണിഞ്ഞനിന്നനാടകെന്നും
മണ്ണായമുടിയല്ലാതലുമൊക്കെയാകാരം പെട്ടിയിലിക്കൂന്നും
കണ്ണനാഹരിനാഥിയാൽ തിളങ്ങിയൊരാമുണ്ടപോളമണിഞ്ഞിനാമം
ചന്ദ്രബിംബത്തെ തനിക്കൊരു പൊന്നുമകിരീടമുള്ളൂന്നും
സാരസീതമുമേഴും പനിനീരതിലെപ്പുഷ്പം
സൂര്യബിംബമെട്ടത്തനിക്കൊരു ലളിതമാകിയമുള്ളൂന്നം
താരകാവലിയെന്നെനിക്കൊരു പൂമാലയമുള്ളൂന്നം
താരകാമന്നാളെ കല്പ്പിച്ച ചാരമെന്മേൽപുണ്യമണ്ണം
ഉദയപത്തിക്കു മേലെ പത്തിക്കു മറിയമെന്നവാണിമണ്ണം
പരിചിലവനേ അയോധ്യനാഥ രാജാവായതിതിന്നേം
ഭക്തജനാനന്ദത്തിലുണ്ടിലിന്നു വൃന്ദമാധവം
ധ്വജമുകളിലെല്ലിത്തിരിപ്പുത്രിനെനിക്കുകാണേണം
ഭക്തകനകചിത്രലേഖയുമൊത്തുവാണവാണെന്നേണം;
ശംഖുമൊവാപട്ടംബഹുജനാന്തരെനിക്കവലംബനം"
വീരനായരാകെക്കണ്ടിതുവരെയൊരാരെച്ചൊല്ലു
പൊന്നുതന്നിലെക്കൊപ്പുക്കടപ്പെട്ടിതാമംവരമേറി;
അങ്ങുമിങ്ങുമെടക്കനോനന്യയോദ്ധനോക്കം
അങ്ങിനതങ്ങളെയെയോടെവന്നാ പാറിവിട്ടുന്ന
ഒറ്റവാളും പരിചയും തകിവാളുകൊപ്പുവാളും
അറവില്ലാത്തായുധങ്ങൾക്കൊത്തുളുമെട്ടുംകൊ-
ണ്ടെറവാതമന്യരവർവന്നു ചുറ്റും നിറയുന്ന
മറുമൊരാപടത്തങ്ങൾകൊത്തു വച്ചുവാണന്നെന്നു,

ചുറവുമെല്ലാംനിറഞ്ഞതങ്ങളിലിതില്ലുന്നഭൃത്യന്മാർ
ഉള്ളിൽപേടിയുംതേടിചിലമന്ത്രിപ്രധാനന്മാർ
പള്ളിക്രമമിമേലെറിതിരുസാധിൽചെന്നിന്ന
പള്ളികളെല്ലിലിൻതാണെനിന്നമ്മളിൽവിതൽതള്ളി
മള്ളു കുട്ടികളെയാണുകാര്യമുണ്ടത്തിൽ പുറംതള്ളാൻ
ചൊല്ലുന്നതുപതിക്കതല്ലുന്നാസചിവന്മാർ
തല്ലുന്നതുപതിക്കകൊല്ലുന്നാസചിവന്മാർ
കൊല്ലുന്നതുപതിക്കതിന്നുന്നാസചിവന്മാ-
രെല്ലാമിങ്ങിനെതന്നെചൊല്ലുന്നമതിമാന്മാർ
ക്രൂരനാമസുരൻറ ദുഃ കാര്യക്കാരവരൊരം
ക്രൂരന്മാർപലരിതക്കൊരുമാസങ്ങൾതാൻപോലെ
ദൂരവേപലപ്പൂപ്പുകളിലക്കാര്യമൊന്നിട്ട് -
ജീവ്വരൂപനാമൊഴിപ്പുനാഗ്രഹത്തോടെ
രാജാതൻചെന്നാകാര്യമൊതിപ്പിപ്പാൻതുടങ്ങുവോളം
കാണുന്നുള്ളജനന്മാർവിജ്ഞാതമായതചൊല്ലും
കരതണിൽനാലെട്ടുതങ്ങളുകൊട്ടത്താൽകാര്യമൊട്ടെല്ലാം
വത്തുപ്രശീലമറുപ്പിന്നുംവിരവോടുയർത്തിച്ചുടലം
നൃപന്മാരിൽപണ്ടുപാണ്ടുതുടങ്ങിമനോസത്തിൽ
അടങ്ങുന്നില്ലിതുനേരമൊട്ടൊക്കുതുള്ളാരവെരം
കട്ടോപാക്കുലകൊന്നുതന്നാകാംക്ഷനുന്നോരം
കടക്കുന്നുപുവതികൊണ്ടാരെടംചൊല്ലനിപ്രകാരം
“കാര്യമെങ്ങാനുമകത്തുള്ള കാര്യക്കാർപലരാണ്”
കാര്യമൊന്നങ്ങുചൊല്ലാൻതുടങ്ങുന്നതോതിപ്പാം
വീര്യമേറുംമുകന്ദൻരണതികൊണ്ടിതന്നെല്ലാം
നാരിമാരെന്നതുപോലെയെപ്പിട്ടുവരവിന്നാ
നാണമെന്നതെന്ത്യെന്നാരൊമനായമെന്നാംവീര്യമെന്നും
വേണമെന്നിങ്ങനെയൊന്നുമില്ലെത്തതർമ്മേനസ്സുള്ള

പ്രാണനീക്കൂട്ടിലുള്ളപ്പോഴുംതാണിരിപ്പാനെളുതല്ല
അങ്ങിനാണ്ടെപിറന്നൊരുള്ള തെങ്ങളെ നാഥരിച്ചാലും
അന്നനാംനാലുള്ളവരെൻറെമതിക്കൊണ്ടീജഗത്തെല്ലാം
ഞാനൊരുത്തൻജയിച്ചിടാമെന്നുമാകില്ലറിഞ്ഞാലും
സൎവ്വരാധിപത്യത്തെനിറ്റ്ഷഹിച്ചുമരുന്ന
പാൎത്ഥരാരിക്കൊക്കൂട്ടരാൎത്തുപോരെന്തൊരാകാശവിൽ
സാൎവ്വഭൗമരോടെക്കൂടി സൎവ്വകാലംരമിക്കുന്നു
ഉൎവ്വശീകാമുകൻപോരിലൂറ്റമിതിനിൽപതിക്കണം
വേണമെ വേണമെന്നുവെച്ചിട്ടുഷസ്സ്യുതാൻക്ഷമിക്കുന്നു
വേണ്ടതല്ലെന്നറിയാംതിട്ടമെന്റീശ്വരനായകൻ!
അപ്പുനമ്മന്നിവരെ പിച്ചയെതുംപെലിച്ചില്ല
പൂച്ചയെക്കണ്ടെലിപോലെവിറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നല്ലോ
അപ്പുനൊയ്ക്കിവൎക്കന്നൊത്തുകൊല്ലിച്ചുത്തെപിന്നെ
അച്ചുതിവനിരൂഷ്കത്തൊരു ചുരുക്കംപെരുലിക്കുന്നു
പാഞ്ചാലനെന്നുപൃത്ഥ്വീശന്മാരെ സകലവുംജയിൽ
ശേഷത്തെയടിച്ചാൎത്തുംതൃത്തിക്കർപേലർകൂടി
സന്ന്യസിച്ചുഭഗവാനെക്കണ്ടുവോളിക്കഴിച്ചിച്ചു
[illegible]
എന്നുവേണമെമചീകനാമെന്നൊരുവുണ്ണംകാഴ്ചമെല്ലാം
അന്തവെട്ടൻ ഇഭിയനൊഴിഞ്ഞിമനാലെകമെല്ലാം
മന്നത്തുകയധിപനായവാന്യക്കിയെക്കമെറാഷി
മന്നവർത്തെ തന്നെയുംമറ്റുമായക്കിട്ടന്നൊരുനാഥം
പാല്ക്കടലിൽനടുവിലിട്ടാക്കണമെന്നോർമിച്ചപ്പോഴം
വെക്കമെമാതരാക്കൾക്കുളളതിൽനിന്നുമെടുവിച്ചു
കല്പവൃക്ഷങ്ങളെയായിനല്പെണ്ണുങ്ങളെന്നായി
[illegible]
ഇതരംനല്പവസ്തുക്കൾവന്നവൎകൾക്കെക്കലക്കി

അത്രമാത്രമെന്നോൎക്ക പാപികളെന്നതിന്നതിനില്ല
ശൈലങ്ങളെന്നതിലെന്നൊക്കൊടുത്തിന്നില്ലെന്നതെല്ലാ
ശോഭിച്ചിട്ടുമൊവരെനാക്കവെളുട്ടുകൾ ഷിപ്പിച്ചു
അറുപ്പുടയോരോ ദിവസത്തിലുമില്ലയിവകൾ
ആവശ്യപ്പെടാതെതിരിച്ചിപ്രകാരമെകെതറുള്ളോം
അത്രമാടന്നൊ ശങ്ങളും പെരുവും പാമ്പുകളും
വ്യത്യവെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുമതെതരാക്കികളെന്ന
പാതാളങ്ങളിലെല്ലാംരാജരുമിന്ദ്രിയകളെന്ന
അതൃതൃനങ്ങളെനാമമെന്നിരിച്ചിരിക്കുന്നു പാപികൾ–
ഇത്രമാത്രമകപ്പെട്ടുപോയവരെന്നില്ലയൊരാൾ
ഒരുത്തരുമന്നാമങ്ങൾ തിരിക്കുന്നതുകൾക്കില്ല
അനവധിമലകളുടെതീക്കൽമറ്റുമലയാണിപ്പുന്ന
വസ്ത്രമില്ലാതതുകൽനാറ്റംപുലിഞ്ഞതൊക്കെയുള്ളതന്ന
ചെമ്പുകപ്പുകൾ ഇല്ലാത്തതാവിളിതെള്ളുവരുന്ന
ദ്രവമില്ലാത്തുമലമെന്നെരുന്നാരിരിക്കുന്ന
മുള്ളുമെഴാകലങ്ങളാൽ തമനാകില്ലു കൊണ്ടു
കല്ലുകളുണ്ടക്കങ്ങളാകൊള്ളുമതിനാൽ കണ്ണ
ആളുകളില്ലാവാളുമില്ലകമ്മവെളിക്കുള്ളവം
കാല്ലിമെയുംമരിച്ചയുംതങ്ങളെകൊണ്ടുനടക്കുന്ന
ഇപ്രകാരമിരിക്കുന്നസ്ഥലങ്ങൾ സാധുപാപികൾ
അപ്രിയമാതെവാതെത്രനാളാ പ്രേമംകൊണ്ടിന്നതെന്നാ
നിഷ്പ്രകാരംവരുന്നതിനാലിൽപ്രചോനമപ്പുറം
തൽപ്രകാരംകൊണ്ടുലോകപ്രിയമോം ഭവിപ്പലും
പൊന്നുത്തിലിരിക്കുന്നതൊന്നാകെ മുന്നേതാതം
ഉമ്പർകോണത്തപ്പെടുമേഴപ്പുറമെന്നുമെന്നും
അമ്പിമായകമ്പാക്കൻവെല്ലിക്കൊവന്നിപ്പുങ്കോ–
ണ്ടിവമെല്ലാമിതിന്നിൽ പലനാശങ്ങളാണു

ഇന്ദ്രമന്ദിരത്തിലുമാലി താനും പാലുകാച്ചി
തന്നുടെ പടിക്കലെത്തി ചന്തമോടു പാതാളലോകത്തെ
പൊരുതുവാനവരെയെല്ലാമെത്രനാൾ പൃക്കരംകൊണ്ട്
കരിന്തിരങ്ങളെന്നപോലെ പിടിച്ചുകെട്ടിപ്പിഴിയേണം

ഇത്തരമങ്ങനെ പറയുന്നേരമാവ-
സന്തോഷത്തിലതിശ്രൂജനത്തോടെ-
മൊഴുതകൾത്തിരിത്തുപുറപ്പെട്ടു
സന്താപമൊഴുകിച്ചുപുളച്ചുമ
ചെണ്ടപെരുമ്പറകളുംകൂട്ടി
മദ്ദളമെന്നിവ വാദ്യഘോഷങ്ങളാൽ
അണ്ഡകടാഹംമുഴക്കിപ്പുളകവേ
ബ്രഹ്മാണ്ഡമാണ്ഡംമുഴങ്ങിത്തുടങ്ങി
ശൈലങ്ങളെല്ലാംകലുങ്ങിത്തുടങ്ങി
പാലാഴിക്കൂടെകലങ്ങിത്തുടങ്ങി
മാലോകർ ചിതറിയോടിപ്പുളകമേ
മാലോടുകൂടെയലറിത്തുടങ്ങി

ഇത്തരമാരവഘോഷമായ്നിറത്തതാമത്യാരവങ്ങളോടെൻ
ഒത്തുകൂടിനാനാതരകമായോരുതൻപട്ടുപോരുമേൻ
അമ്പിമാരോടൊത്തുചാടിയനുഗ്രഹിച്ചുപള്ളയേ
ഇമ്പർകോനോടെന്നോൽകിനാനതുകാരണമാകയാൽ
വന്നമഹാജനത്തിനുവിരിഞ്ഞുനാമ്പുപുളകമോടെൻ
താരകാദിപടജനങ്ങളെ നൽകണമെന്നുതാലയേ
ഏലൻകർമ്മമേകമെത്തിടുങ്ങിയോരാളൊന്നതേ
പാരിലുള്ളിലിരുന്നപടിക്കൊന്നെന്നുവേഗതേ
സൈന്യമങ്ങുവസിക്കുമിടത്തൊടിപ്രകാരമുണർത്തിനാൻ
"ഇമ്പർകോനേ നാവുതാനേമുടിത്തലമാമലയ്ക്ക്

കൊമ്പുകളൊരൊന്നെയൊള്ളയപ്പെട്ടതങ്ങളെല്ലാം
ഉഷ്ണർവന്നിരിക്കുന്നകണ്ണുമോരോന്നായുല്ലുന്നു
ശില്പങ്ങളെയുന്തടുക്കുന്നനിപ്പയെല്ലാംപൊറുന്നു
നന്ദനത്തിൽകൂടുമന്നാചന്ദനമൊക്കെടിക്കുന്നു
കന്ദങ്ങളെമുല്ലുന്നകന്നനൊരോന്തകഴിന്നു
കല്ലിതാട്ടിപ്പുരയെറിഞ്ഞൊളിഞ്ഞങ്ങുവസിക്കുന്നു
അശ്രുവല്ലരിന്തന്റെശിരസ്ഥലത്തപിടിക്കുന്നു
വിത്തമെല്ലാമൊടിക്കാതെകത്തിവാരിക്കൊയ്യുന്നു
പൊന്നുലക്ഷ്മണാജന്മാർപന്തനാമംവളയുന്നു
കാൽത്തളിരിൽവീണവന്ദിക്കുന്നാവരിൽതെളിയുന്നു
തമ്പുരാനെ! അടിയങ്ങൾക്കുണ്ടായ്മനസ്സിൽ
ഇമ്പമോടിങ്ങനങ്ങളെരക്ഷിപ്പാനെത്രയുംവേഗത്തിൽ
വമ്പർവന്നങ്ങുകൂടുന്നോതട്ടിപ്പൂറ്റിതിലിപ്പോരാതൊൽ-
ചെമ്പിലെടുപ്പതിന്നൊരാളുമൊന്നുമില്ലുകാക്കും"
ഇത്തരമൊരോവിലാപംപറഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ടോം
ബാലമോദംസ്വന്തമാത്മസ്വരൂപ്യസാധിച്ചതും
ശ്രീരാമാനന്ദമൂർത്തിന്നാരങ്ങൾതുയ്യമൊരോമോവുന്നും
പടകളിപ്പുറമാണുകൂടി
പക്ഷാദ്ധ്യക്ഷസ്ഥലപ്പുറമാകി
പട്ടണത്തിപ്പൊലമൂടി
ശ്രമമേറവിടുങ്ങടുത്തു
വില്ലെടുത്തുപിടിക്കയുന്തെ-
റ്റില്ലുതമെമ്മിലടിക്കയും
ചിലയുകമുള്ളിലെഴുന്നതുക്കയും
പൊതിന്റെപോലികഷ്ടമാനോയുതെചെയ്യാൻ
മൊത്തനേരവുംപിന്നെതീരായവന്നംചൊന്നാൽ
പൊരാക്രമസ്വരൂപമാക്കങ്ങൊരൊരാൾകിലുലക്കാടി

തരകകാക്ഷര യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിരിയിങ്കൽ
തെരീന്നങ്ങടൻ പാടില്ലതതിട്ടുന്നാം പായി
പാരംഭീതനാംഞങ്ങളെവൈരിക്ഷംസൂതന്മാർക്കും
ഭീരുക്കളെന്നതന്നെ പാരംവീണിതക്കാലം
[illegible] ചൊന്നാസുഖമെല്ലാമത്തരാമൽക്കവിഞ്ഞാടെ
സൈ[illegible] [illegible]
വീരന്മാരൊക്കെ [illegible]
[illegible] ന്നല്ലന്മാരിമാരെല്ലാം
[illegible] വിലാസവും
സാരസ്യങ്ങളുമെല്ലാ ചോരന്മാർക്കു [illegible]
റിയ്യസ്സും കിട്ടിയീൻ വന്നുകാലം.

വെള്ളിക്കോട്ടയിൽ പൂളകമലാ[illegible]
പൂള [illegible] വീട്ടുകളും
കൊള്ളിവെച്ചുതെങ്ങിരുന്നതിലെസ്സുമതിക്കുന്ന
കള്ളന്മാരൊണ്ടോ [illegible]
കള്ളന്മാരൊക്കെ കൂട്ടത്തിൽ [illegible] ന്നോ.
കള്ളിന്റെ കുപ്പി [illegible] കൂട്ടുന്ന
തള്ളിക്കൊണ്ടുപോകുന്നോരുള്ളതൊന്നടിക്കുന്ന
മുള്ളുകൊണ്ടു [illegible] പിള്ളരെപ്പിടിക്കുന്ന
കള്ളന്മാരുടെ വീട്ടിൽ പാര്ക്കില്ലനല്ലവരാണോ
എല്ലാരുമൊരുമിച്ചിട്ടെല്ലാം [illegible]
കല്ലുംകണ്ടുപേടിച്ചുകൊല്ലുന്നമ്മളെ [illegible]
തല്ലുന്നമ്മളെയെല്ലാം [illegible] സംശയമില്ല
[illegible] കൈകൊണ്ട [illegible] പോകെ.
എന്നെല്ലാമാനുഷന്മാരോടും ചൊല്ലിയാവതിചെയ്യാർ
വായെല്ലാംപിളർന്നുകൊണ്ടനൂതന്മാരെടുക്കമോൾ

നായന്മാർത്തങ്ങളെപ്പൊയ്യുന്നാവന്നൊരാം
പൊയ്യുകൾക്കിട്ടിലുംവീട്ടുംപോയെന്നാകിലുമവന്റെ
കയ്യംകിട്ടുമെന്നത്രനായന്മാർന്നിനയ്ക്കുന്ന
ചൂതാണെങ്കിലെന്നല്ല പിതൃക്കളും വരിപ്പാലും
ചോറുണ്ടെങ്കിലെന്നല്ലകറികൊണ്ടുകനത്തുള്ളു
അഴുപ്പകപ്പുറംകിളുത്തുംവന്നാടുകമന്നാമെന്റെ
കപ്പിൽവാളുമില്ലാഞ്ഞുതറ്റപ്പാടാമുമില്ലാഞ്ഞു
പറ്റുകള്ളിയെപാളപ്പുഞ്ഞെയാക്കിനാക്കൊണ്ടുകണ്ടമങ്ങളെ
പൊരുപ്പാന്നൊറ്റുനിൽപുള്ള കച്ചുവരെകൊണ്ടുപെള്ള
അട്ടകാനങ്ങളെകൂട്ടനോടുവിട്ടന്നിട്ടും
കണ്ടമെല്ലാമെതുകൊണ്ടുകൊട്ടനാലിട്ടുടെത്തെന്നാ
ണ്ടുപേയിടംപിലവിനാഞങ്ങളെന്നല്ലംവിളയുന്ന
പൊന്നും ചെപ്പിനാമുകിപ്പൂളുന്നുവരാർനിലവെല്ലാം
കൊണ്ടുപോകന്നുള്ളകണ്ടുകണ്ടിപ്പൂറയിവന്ന
ഉണ്ടചോറുമെന്നല്ലാക്കണ്ടിലായിപ്പുറത്തെല്ലാം
കണ്ടുകൊറാംവിടർകലങ്ങളൊമരത്തെണ്ടുന്നതെപോലുവന്ന
നാലംകാൺകെടോഅങ്കരിനാമുതലില്ല
കാരിക്കത്തിരിപ്പുറംതൊട്ടെളേറവില്ല
ഇങ്ങിനെയൊക്കുന്നുമെന്നെന്നപറഞ്ഞിട്ടു
നാട്ടിലുംകലമുട്ടിലുംചിലവാലിയെലയുങ്ങളെത്തിലും
പൊണ്ണാച്ചുവിരച്ചുമനമതൊച്ചിച്ചുകൊണ്ടുനടക്കയും
വന്നമനാവമെന്നുകേട്ടുനാവിളെന്നിനാത്തിരിക്കയും
എന്നവേണ്ടമഹീതലത്തിലുള്ളിൽശിവശിവപാവത്തെ?
താരകാക്ഷസഹോദരൻകമലാക്ഷനെന്നമഹാസുരൻ
ഘോരമാംപടയോടുകൂടെമേളിച്ചുകൊണ്ടുനടക്കയും
പാർപ്പുള്ളപുരങ്ങളുംനഗരങ്ങളുംവീടങ്ങളും
സർവമൃത്യുനാരിമമാനൃപാലുമക്കമക്കളുംത്തിട്ടും

സ്വസൃദരിമാർവിളങ്ങിനാവീട്ടതടിനടക്കയും
സന്താനമരിദ്വാളുകൊണ്ടുപിടിച്ചുതാലിമാല പറിക്കയും
കണ്ഠമാവരങ്ങാഞ്ജനകണ്ഠസൂത്രമറുക്കയും
അവരിപ്രതികളെയാനമ്പലിയവുമവനമവനെക്കൂട്ടവും
അവിടപൊടിമയമാവിഭ്യൂനാവനമഹിതമതാക്കിയും
അമ്പലത്തിനകത്തുകൊണ്ടെളിത്തിട്ടിനുപറിക്കയും
കൈവന്നോരക്കുപ്പിടിച്ചുടനകൊന്നുതെന്നുമാടിക്കയും
“ഒന്നുകൊല്ലുകിലാണ്ടകനോമഞ്ഞനാണുകൊള്ള കവിപ്രത
ക്രൂരമായ്പാട്ടുകളൊട്ടുമെന്നിവകാട്ടുകിൽപ്പുഴിയിൽപ്പാഴ്
ക്രൂരമൂർത്തരാമവർകൈകൊണ്ടിലകത്തുവാൻകഴിവില്ലയോ
കടകംതീയ്കമ്പിടിക്കയുംപടപൂണ്ടരടിക്കയും
ഇപ്പുറത്തിലെയന്മാർനിന്നിവരുള്ളതാമേതുമ്പോലെ
കല്പനയ്ക്കനുകൂലമായിട്ടിപ്പുറംനിവർന്നക്കണം
നാട്ടിനാനാഗത്തിനാകെക്കിനാകനാകതിനാം
നായകർകമലാക്ഷനായകനായകാലമതാണതാം
ആയമാട്ടുളളതാലയാംപായകാലമതെത്രയോ!
അന്യനാടെകാൽതളിർപ്പിക്കുമിക്കവിധമിതുവാം
വന്നുകൊണ്ടിഹനില്ലുമൊന്നവുമിൽവന്നിഹനില്ലണം
നമ്മുടാംഭക്ഷണത്തിനാഗ്രഹമെറെയുണ്ടതുനിശ്ചയം
പടിക്കൽപാറപൊന്നതിൽപാതിതെവക്കന്നപോലെ
ഇക്കളുന്നമമളുടിനാതുമമന്നനാതമെല്ലാം
പശുക്കുവേണമിക്കൂട്ടരെക്കാട്ടക്കന്നാടമാടെല്ലാം
മടിക്കാതവാമെന്നാലുമ്മിടക്കൊണ്ടിലതാനാം
കിടക്കുമൊന്നനാനാകിലുടക്കൊവേസ്റ്റുറാക്കളെ
പിടിക്കുമന്ത്രിവീരന്മാർകടക്കണംനാട്ടതാവും”
കൈക്കലെതാനമുണ്ടെങ്കിൽതക്കവസ്തുമിക്കണം
കൈക്കലില്ലാത്തവൻതന്നെയാക്കമില്ലമ്പറ്റമാം

നാട്ടുവിട്ടന്നപ്പനായ്‌ ഇളയൊരാമാളൊക്കെയും
വീട്ടത്തവുംഭാരംതാവുമിതിനൊക്കൊന്നായുണ്ടുന്ന
ഇന്നലെരാത്രിയിലെജന്മവന്മാർപൊയന്നായവീട്ടിൽ
കൊന്നപോഴിപുത്രന്മാരെ തിന്നപോലുണ്ടാകുമെല്ലാം
എന്നപോലെജനംതിന്നാൻനാപോലെന്നോർക്കുമെങ്കിൽ
അവന്നപ്പനെക്കാളെരാവരുത്തൊരുപുത്രനായ്
കാട്ടുവിട്ടുകളിന്നൊട്ടാരൊ ചാവിനങ്ങൾകൊണ്ടുള്ളാ
പുല്ലുപായിലെത്രനാളുമുണ്ടായില്ലപാരമാതിനും
കല്ലുകൊണ്ടുപത്തുപാലപാവദ് ലതിനാണ്ടെല്ലാരുമല്ല;
കൊല്ലുവാനിന്നവന്മാർവന്നപെണ്ണാരായതെ
കെല്ലുവാനപ്പൊപുത്രലണ്ടൊന്നാൽപറയുന്ന
പാരപുത്രരെ വീട്ടിൽകിടന്നവന്മാർവന്നകേറി
മക്കളെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയവർതന്നിരത്തപ്പാടം
ചേരപ്പാരൊന്നാരതത്തമ്മെവാളുംചാടിചത്തു
തക്കത്തിലെടുത്തുകൊണ്ടാണന്നതിൽപാടിനിന്ന
മൂന്നിന്നാലാമത്തേതാരവരെന്നാൽ മറിച്ചുതപ്പാടം
അറാമില്ലാതന്മാർതൊന്നുമണിക്കൊട്ടപുത്ര,
തിട്ടമാവന്നുക്കൊന്നാരാംമിക്കൻനമ്മുടെപ്പുത്രൻ
പൊട്ടക്കനാപ്പറമ്പുള്ളതട്ടുകളിലുണ്ടുക്കെപുത്ര
കിടപ്പുള്ളവന്നപ്പൊളട്ടപ്പിലെന്നെല്ലാംകെട്ടു
ക്രൂരമാനെന്നവന്മാർകൊട്ടുകെട്ടിപ്പറപ്പെട്ടു
കട്ടികളെപ്പിടിച്ചുതലപെട്ടകത്തിന്നകത്താക്കി
കെട്ടുകൊണ്ടുപാതിരാത്രിനാത്രുപുത്രൻപറപ്പെട്ടു
പെട്ടുപ്പുവിനാറിക്കളളെകെട്ടിലെന്നാമരുണ്ടുപോലും
കെട്ടിലെന്നാകുട്ടികളെപ്പുളനാക്കന്നാമലയാളി?
കിട്ടവാരം കാമോരാവാകട്ടപാരമുള്ളന്നാലെപ്പുത്രൻ
ഇനംചെറുതാരന്മാർവരുന്നെട്ടനാളിപ്പുത്രതാരുള്ളാ

ഞ്ഞെപ്പാനമെന്നകാവ്യംചൊല്ലുംവഴിവരുതൻ
പലിൽപ്പൂരികെന്നൊ ചാതുര്യമെന്നിയെറിയാതെ
ഉടയിൽവന്നകപ്പെട്ടേൻഗുരു പാദമൂന്നിനാലെ
ഉണ്ടിന്നൊരുമൊരുമില്ലിൽനരാധമനുജന്മ-
ങ്ങളിലൊന്നായിവന്നപ്പുഴുവുമുള്ളവസ്സുംപറയേണ്ട;
നൃശ്വപരത്തിലുപിന്നെസാമാപരത്തിലുമുള്ള
ഗ്ഗതിപലതരമോർത്തപ്പെട്ടുപോയപ്പെട്ടു
കാലിമേയാൻകാലിമേയാൻവന്നുദൈവംകാളുകൾ
മാരിമേലുംഭാരംപൊന്നാൻനരനായ്പാലകൻവന്നാൻ
പിതാവരൻകാലുറ്റിനാൽവഴുവഴുപാലകൻ
വല്ലഭന്മാർവിളപന്നൻപിന്നാരിരപ്പുറഞ്ഞൻ
മുന്നിലഴുതിളക്കുന്നാമന്നാനെൻഭംഗ്ഗി
പെന്നാണാതതുപിന്നളൂനാപെള്ളിഭാഗമക്കളൊടു
പറയുംകൈൽവുണ്ടാണ്ടമുഴുമച്ചിലകാരുകളും
ചിന്തിക്കുകളുംവലകെട്ടുകാരുമെല്ലാംപറിക്കുമ
ക്കൊണ്ടിപ്പലപ്പറന്നെംബുരാധീശപെണ്ണാരോ
മണ്ണാമുണ്ടാവായോനപ്പെണ്ണാളുമാറില്ലമാറു
യൊണികെല്ലുണിതതമ്മൂ പറ്റമൊപ്പിച്ചുവർപ്പിന്നെ
നാണൊറ്റുകെട്ടുമെപ്പാലെതാണപിണ്ഡവണംനിനാൻ
പ്പുരമെന്നിവത്താമെൻപാണൊടന്നമവരില്ല
ഭവണപ്പില്ലമെക്കൊടുന്നാടമക്കോണിലാദമൊരൊളിച്ചുമക്കെ
വരുന്നക കാണ്ടവളൂ കലമന്തിരങ്ങളൊരുളിത്രം
രാണമില്ലവിശപ്പില്ലവേരിയില്ലവിരുവില്ല
വാണുകൂടാവനഉവൊണമോണിമോഹനമൂനിനായി;
ഞങ്ങണക്കുപിരില്ലയോഗമില്ലഭോഗമില്ല
മന്നക്കൂൾപൊറുവില്ലമൂന്നാപാനമുമില്ല;
ഇന്നിതിത്തുപറയുന്നവേണമെല്ലാമനുമിച്ചു

സകലമന്നവന്മാൎക്കുമ്പരമൊന്നാന്നാഥനും
മകന്മാരൊട്ടുന്നായികരുകാലിലന്യരെന്റെ
കിങ്കരന്മാൎവന്നുകെറിപ്പിടിച്ചുതങ്ങളെകൊണ്ടുപൊകും;
കൎമ്മക്കാരന്മാരെക്കൎമ്മകിട്ടാതൊരുതല്ല
കൎമ്മസ്ഥന്മാൎപിന്നെ,കൎമ്മമൂലംവരുന്ന
ഭക്തിയില്ലെയ്യതനാവായിക്കുന്നതുപെക്ഷ
വായിക്കാൻമടിച്ചുതങ്ങളെക്കായിക്കാൻനാടുന്നാച്ചൽ
സ്ഥായിക്കൽതാമിപ്പുരത്തെതാതിക്കരീരമാതും
സെവിക്കുന്നതുപൊലെസെവിക്കെന്നുപാദരെ
അകവാദിനാടത്തെനെന്നംഅടിക്കാനായ്യെണം
അകപ്പെട്ടാലിളയെല്ലംലൊപ്പത്തന്നാകിലംചെയ്യാൻ
ഇവണ്ണംവന്നപ്രതിവചനങ്ങളതുകൊലം
കോപമുന്നവനെന്റെദുഷ്ടകൎമ്മംതുടങ്ങിയത്
നാട്ടിലെഴുമെവെന്തുകെട്ടുകളതിനമെല്ലാം
കെട്ടുകാരനൊപ്പിച്ചുപൊരുപ്പിപ്പുവന്നവനെ
പാട്ടനെപ്പുകളചേണംമുമ്പുപാറങ്ങുതീരം
പാട്ടുമാലകൊട്ടുകേണോംതിങ്ങളിത്തിങ്ങളിൽചെന്നു
കാഴ്ചവച്ചുകളെകെണ്ടാൽതങ്ങൾതന്നെപൊറുപ്പിക്കാം
സകലദിക്കുകളെല്ലാംകലലൊക്കാരെനൊത്തെവണ്ണം
സകലഉത്തലമെല്ലാംപാട്ടിലാക്കെന്നാതെവെണ്ടു
ഇതിനുമതികരൻവില്ലുനാലിടുമപ്പോ-
ളൊക്കെവെട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടുപാതാളമാകെചുഷ
ഉരഗപ്പുംഗവന്മാരെജയിച്ചുകൊണ്ടുവാണി
പരമൈശ്വൎയ്യത്തെസേവിച്ചാതെന്നാതെവെണ്ടു

ഒന്നാംകളം സമാപ്തം.

ത്രിപുരദഹനം രണ്ടാംകളം.

ത്രിപുരന്മാരുടെദുഷ്ചരിതങ്ങളാംസഹിയാതെ
ത്രിദശരൊട്ടുക്കെപ്പുറപ്പെട്ടവരാജൻ
വിരിഞ്ചനന്ദനന്മാരാംസിദ്ധവിദ്യാധരന്മാരും
അരമാർന്നസുരസ്ത്രീകളെന്നിവരൊരുമിച്ചവന്മാർ
ഒരുമിച്ചാവിധം ചെന്നു കൈലാസത്തിൽനിന്നീശ
നിന്നുതന്മുഖങ്ങളെന്നുതിച്ചൊല്ലിത്തുടങ്ങി.
സഹസ്രാക്ഷമുഖരേറിപ്പുകഴ്ത്തികൊണ്ടു ശർവനീ
മഹേശനെല്ലാംകേട്ടുനില്ക്കുന്നിതനന്തരം
അനന്തമുഖവിനിവേദനംകേട്ടശ്ശങ്കരനവൻ
തന്നാലേയകമെന്നവരോടുരയ്ക്കചെയ്തു
"ദേവതമല്ലീസുരന്മാരേ!മുനിമാർതന്മാരും
ദേവതമരുന്നസുരന്മാർക്കുഭയമോതലയോ?
വിനയവിശേഷകത്തിൽപലരുമെപ്പോഴും
മഹാതമായിനിന്നതുഭോഗത്തിന്നൊരവകാശം?
ശുക്രശിഷ്യന്മാരുടെവിക്രമങ്ങളോർക്കലും
ശക്രലോകങ്ങളിലെല്ലാംകാലെപ്പുരപ്പെട്ടുതല്ലോ;
വിക്രമങ്ങളാംകണ്ടുകലഹിച്ചവരല്ലോയിത്രനൻ
വക്രസംസാരങ്ങളൊന്നുമിങ്ങനെതോട്ടിലില്ലല്ലോ?
ഇന്നിങ്ങൾപലർകൂടിവന്നതിൻകാരണമെല്ലാ-
മൊന്നൊഴിയാതുരചെയ്യിൻസുരരിവരുമാരാത?"
എന്നിതെല്ലാമരുളപ്പാടുകേട്ടുമുനിമാരും
വന്ദനംചെയ്തുകൊണ്ടൊരുമുന്തിച്ചുവാനരെല്ലാം;
"ദേവദേവനമഹേശ!ശംഭോ!ദാനവരെന്നുള്ള

ദൈവമെവരികഹൊവന്നതന്നമ്മുടെനാഥശെഷമെടക്കിയെ
ഹ്യൂവനംബെതലഹെമിയിൽപ്പിറന്നപ്പൊതിന്നാളുകാരണം
കെവലംകരുണാനിലയെ!ശരണംമൊവൻ!ശരണംമൊവൻ!
താരകാപുരമെകളൊക്കിയമൃതനായകമാരിമാർ
ഗൊതമ്പക്കറ്റകൾകെട്ടുവാൻവിളവുതെറ്റിക്കിനാവയെയും
പാർവിളത്തിലുമന്തണത്തിലുമെല്ലപ്പുറത്തിലും
പാതമുണ്ടമല്ലിതരങ്ങൾമനസ്സുമുട്ടിമെച്ചമതു!
കൊട്ടകൊണ്ടുനാനാതരങ്ങടനൊട്ടകൊവകയക്കിയെ
ചെട്ടകൾക്കരാജകൊട്ടയിൽപ്പൊതുക്കുമിലെക്കാതിരിക്കതെ
ശ്രെഷ്ഠനാകിയതാരകാകണമത്രുലൊകമെടക്കിനാൻ
നാട്ടുകണ്ടകടന്നവരെൻകമലക്കണ്ണിമുടിക്കയും.
ദെവപാലകനെതമ്പിയാകിയതമ്പുരപ്പിമഹാരാജൻ
കണ്ടതൊക്കെയുമിപ്പുതിന്നാവണ്ടിനാട്ടിൽനാടകയും
പാണ്ഡവാങ്ങ്ലവുട്ടുമുള്ളമൊദസംഭവങ്ങളെക്കിലും
കൊണ്ടൽവര്ണ്ണസഹിച്ചുവെന്നതകെട്ടുകൾയുമില്ലയൊ!
ഉൾക്കനാമനിവരിവപ്പുവരംകെട്ടുന്നപെരുത്തുവാ–
ന്നിലമനാതിലൊഭജനനാണുകന്നുമല്ലിത്തുപാന്ഥപൊലം
ഉള്ളഗന്ധനക്രിമെഴുകെട്ടതിലെക്കിലതരക്കയാൽ
ഉള്ളമുക്തവരംകെട്ടുതെന്തരംകൊട്ടുത്തുജഗത്രയം
അപ്പുരത്രയമപ്പുഴത്രയമപ്പിയതെവതത്തുവാൻ
ചെപ്പടിച്ചുപൊടികിളൊരിലചെപ്പടിക്കതരംകെടും
അപ്പുരിപ്പൊരികെപ്പുരിപ്പുരിന്ദുചിത്പുരമൊരമെ!
ഒന്നുമെവരിഷറവാനം‌പക്ഷിപാതംതുടങ്ങുന്ന
ശിഖരവനംപുരമെഴിക്കെണവന്നവഴിപൊലെ
ഒഴുക്കനാനെൽക്കതവാകനാർക്കാൽക്കണനംപൊലിമ്മുള്ളതെ
കർമ്മംചെയ്യുതെല്ലൂരിക്കനാംചെയ്യ്കയവെണ്ടു
ചെയ്യുണ്ടവർതന്നക്കണനത്തിനൊതരുവട്ടാൽ

കഷ്ടിമാത്രമെപോറ്റിപ്പാൎത്തിരിക്കകൊണ്ടുമെല്ലതല്ലാ
ശക്തികൾക്കുമെശക്തികൾക്കുമപ്പോൾശക്തികൾക്കുമൊകശക്തികൾക്കുമിട
ത്തുക്കനായല്ലാതനുസരിക്കാപ്രക്രിയകൾക്കെകനായവൻ
ഇക്കണ്ട ഉപായന്മാരാകൻതന്നെ പക്ഷപാതങ്ങളെയൊക്കെയൊടും
ഉക്കമതസൂക്ഷിക്കുന്നതൊപ്പക്ഷമില്ലാപൂൎണ്ണമാകിൽ
കഷ്ടമിന്നിയവന്മാരാരുമല്ലാപെലപക്ഷം
ഭക്തന്മാർക്കുണ്ടെന്നോർഅക്കഷ്ടമാകം ചിലർക്കുകൂടെ
അക്കിനൊനായ് കഴിച്ചുകൊണ്ടായവരിക്കെടുന്ന
ഭക്തികളുമതിൽതന്നെ പലരുമെന്നറിഞ്ഞാലും!
ഇഷ്ടമല്ലാത്തവരെക്കൊണ്ടെത്രയും ദ്വേഷമാണെന്നും
ഇഷ്ടനായവരതന്നറിഞ്ഞുകൊട്ടിച്ചുകൊള്ളുന്ന
കഷ്ടകാലംനമുക്കെല്ലാമെന്നതറിഞ്ഞുപോന്നതക്ക-
ലിപ്തമെല്ലാംപറഞ്ഞാകണമെന്നിക്കുന്നവരെല്ലാം
ഇഷ്ടബന്ധുക്കളെന്നോർത്തതോരാതിനമോടു
ദുഷ്ടരായുമെതിരിത്തന്നെ ശിഷ്ടരായുമെതിരിത്തന്നെ
സ്പഷ്ടമായിട്ടറിയാതെതാൻനഷ്ടമായ്ഭവിച്ചകം
വാളെടുക്കുന്നവരെല്ലാംവെളിച്ചപ്പെടുന്നപോലെ
മേളമേറുംപ്പുകഴുവാതെന്നോടാ ചിലർക്കിനെ
വാളുവെട്ടും അപ്പോൾതാനൈശ്വര്യമാളുകയത്രെ
കേളിമന്നി യെല്ലാംഉള്ളവരെത്രയുമുണ്ടാകം
കേളികെട്ടപ്പുണ്യമില്ലായ്മകൊണ്ടെ ശാപമേറ്റും
താളമെന്നെ പിഴപ്പിപ്പാൻതന്നെയൊക്കിലാകുന്ന
ഏറിക്കൊള്ളുന്നുമെന്നുംഏറിക്കൊള്ളുന്നുമെന്നും
നിന്നെച്ചുറ്റുംതെളിയുന്നതിനെച്ചൊല്ലുമ്പോൾമനോമയം
അറിക്കിലുമൊളികൊണ്ടാൽകളൊന്നിനെന്നുള്ളതെ
മെനക്കെട്ടുമറിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടുതെളിച്ചകം
ഉറക്കത്തിൽപണിയുന്നതുമൊഴിയാതെപോലെയില്ല

കരത്തനിൽതാനൊന്നാതന്നോവാതത്തെന്നമെന്നാവനാൽ
ഉന്നതപം ഭവനമല്ലൂതത്താലെയതോതാമെല്ലാതല്ല്യ
ജഗത്തിനാം നഗത്തിനാം മൃഗത്തിനാം ഖഗത്തിനാം
സുഖത്തിനാം നഖത്തിനാം ഉളത്തിനാം ബലത്തിനാം
മതത്തിനാം തരത്തിനാം ശിവത്തിനാം ജപത്തിനാം
ഇരിമ്പിനാം ഉരമ്പിനാം വരമ്പിനാം ഞരമ്പിനാം
ജഗത്തിലുള്ള വസ്തുക്കൾക്കൊക്കെയേകകാരണനൊരുത്തൻ
സമസ്തം നിറന്നിരിക്കുന്നു എന്നതെല്ലാമറിയുന്ന
സ്ഥാവരജംഗമം വിളങ്ങുമേ നാരായണസ്വാമി!
കേവലാത്മസ്വരൂപനീരേകർക്കെല്ലാമെന്നും
നാട്ടുപാലനരിക്കരാം പൂട്ടതൂട്ടുമെന്നാകയാൽ
ഒടിവന്നിപ്പുലയരുമപാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടെല്ലാം
കൂടെവന്നവനിപ്പോൾ കൂടലരമ്മലാലെ ചെയ്യും
കെട്ടിതനൊപ്പിക്കൂട്ടനാട്ടുവഴിവാഴിമപാലെ
മാട്ടമപ്പോളു നഖതാളൊട്ടമപ്പോളുടിയങ്ങൾ
നാട്ടമപ്പോൾ അരിച്ചീടുംകൈകൊട്ടിയടിച്ചുമേലും!
കൂടെക്കൂടെ കണ്ടാൽ കൂടെന്തങ്ങൾക്കക്കരികളും
പ്രേമത്തെങ്ങും കുറവില്ല മൂലത്തെങ്ങും കുറവില്ല
ഞാനകനാലറിയത്തക്കൂട്ടമെതിർത്തീർന്നൊങ്ങളാം
വന്നകണ്ടലമലമതിയുണ്ടത്തിപ്പുറത്തെക്കിയില്ല
എന്നാലവനാലിത്ഥക്കണ്ടാരെന്നാലം ചിലർക്കൊരു
നിന്നകൊണ്ടങ്ങനെ ചെയ്യാൻ നിന്നേക്കൊള്ള ഞാനോം
നാട്ടിലെങ്ങുമന്നത്തിനെങ്ങളും ഒട്ടുമില്ലാത്തകാലത്തി-
ക്കൂട്ടമെത്തുന്നതിന്നവർ വലിപ്പമേറിന്നതന്നാ
പെട്ടികൾക്കട്ടകൾക്കിപ്പുറത്തുവാലിയങ്ങളാം
പെട്ടിയുംകട്ടിലും വട്ടക്കട്ടിനോടെമൊത്തുവാളും
വഞ്ചിയും സഞ്ചിയും വെള്ളിക്കഞ്ചിയും കാഞ്ചനക്കൊപ്പും

പഞ്ചമാദ്യന്തയാദ്യംകിതയിൽപ്പഞ്ചമികളെയാദ്യംകണ്ടാൽ
അഞ്ജുമാരുള്ള ഭവനമെഞ്ജുമാരുള്ളപൊന്നാ
അഞ്ജുമാരുംകള്ളന്മാരൊന്നായിമേവുംവിനോദത്താൽ
ഇക്കണ്ടകമൊഴിവതെന്നാലിരുപത്തിപ്പവസാനം
നീക്കണമെന്നിവയെല്ലാമൊരുശത്രുബോധമുണ്ടല്ലൊ
അനുകരിക്കരിഷ്യതായിട്ടികരിക്കതുല്യമായി
കല്ക്കണ്ടമാതൃതന്മർവിക്ഷത്തിൽമെമാകസ്തും
തന്പുരാനെ! ശരിയാകരംനാരിപ്പുമുതലെല്ലാം
പൊൻപുരക്കൊരാൻക്രൂരൻപുകഴാങ്ങളെക്കൈക്കലാക്കി
ഉമ്പർനാട്ടിലുള്ളതെല്ലാം മുമ്പർനാട്ടിലണുമിച്ചു
കംബകകണ്ണേൾതൊപ്പിൽകടക്കാനാവിനാഴ്യതി
ഇത്രമാത്രമുണ്ടായിട്ടുള്ളതിൽപിന്നെതിരിവുള്ളം
വൃത്രരെത്തപ്പുരന്തന്നിൽവെച്ചിരിച്ചുന്നാൽകിട്ടുമല്ലൊ
വിത്തമെന്നോപറയാവുന്നവരെക്കൊണ്ടെത്തൊന്നാണ
ശത്രുപൊസ്ത്രാപ്പടയോടെസഹിക്കാതെതിട്ടുന്നു
ഉത്തരവൊന്നുകൊട്ടുത്സവക്കാർക്കെല്ലാതല്പ
ഇത്തരപ്പുറമിൽവിഷമെല്ലാംപാറകംകണ്ടുസഹിക്കാമൊ
നീറിലുള്ളമുതലകംചീറിവന്നടുക്കലേവാം
മാറിലാക്കതപ്പള്ളേതൊരുപോവാനൊളിതാമൊ
മക്കളതൻഗതിയില്ലാപ്പരിഷയ്ക്കുന്നിതയേറും
കൂറവേണ്ടൊംപാറിതന്നിമാറ്റമിക്കൂറുകാരൻ
തോറ്റുപോമല്ലൊരുവനംപറവനംതൊഴുവനം
മറ്റില്ലാവിധംപെറുംചുറ്റുമെന്നെപ്പറയുവു
പെറുവാട്ടംവിതത്തെളുറവയിൽ ഉണ്ടല്ലൊനാം
കാറുമുണ്ടെങ്കിലുമിന്നപെറുപ്പിക്കണമെപാറി!"
ദേവകളിതരമെല്ലാമവലായിപ്രകാരമാം
ദേവനോടങ്ങണെത്തിച്ചുകേവലംനിന്നൊരുശേഷം

ദേവകന്മാരെപ്പീഡിപ്പാനായവരെല്ലാംകാലംമൂലം
ഭാവമെന്തെന്നാപ്പുകൾക്കിന്നിവരെന്നവർ നാഥനോടു ചൊല്ലി
“ഞാനൊന്നുമറിയുന്നില്ലായിതിനെപ്പോൾ വഴിയില്ല
ഞാനിങ്ങനെയെന്നു പാർത്തിരുന്നുവല്ലോ;
നിന്നാവാക്കുകളെത്തൊഴുതുപായങ്ങളുണ്ടാകും
മന്നിന്നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചൊന്നിതിങ്ങനെ ധരിച്ചീടു;
ലോകമേറിനാകെ തിരിയാതെ പാർത്തിടുന്നവനാകുന്നവൻ
ലോകമെല്ലാംരചിപ്പിക്കും ലോകനാഥൻ പരമപുരുഷൻ
അഖിലപ്രപഞ്ചത്തിന്നെല്ലാമേകനായകനായിരിപ്പു
ലോകസൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരക്രിയകൾക്കെല്ലാം മൂലഭൂതൻ.”

പരമപുരുഷനിവണ്ണമരുളിച്ചെയ്തു ദേവകളോടേവൻ
ഗരുഡനുമതിലേറിയരികിലുടനുണ്ടു മഹാ
പരിചോടിളകിനാൾ ദേവകളോടവിടുന്നുടനിതാൻ
ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം കീർത്തനമതിനാൽ ചലിക്കലോടുമം
തെളിയിച്ചിതവനെയവർകണ്ടു കണ്ടുടനെയും
ഞാനിപ്പോൾ കലശലോടുകൂടി നാലകന്നവരാകുന്നവൻ
ഞാനിപ്പരിണതിയാൽ കൂടിയെട്ടുമുള്ള പരാക്രമത്തോടെ
ഇന്നിതാ പതിയാകയാൽ അതിനുള്ളതോടുകൂടുമവ
മഹേന്ദ്രാദികളെന്നരുളിച്ചെയ്തു ഭക്തന്മാരെത്തുടർന്നും
“ഇന്നിതിലെല്ലാമൊട്ടും പുരാതനപുരുഷനായവൻ
വന്നിങ്ങിനിവരെ ചെയ്യുന്നതു ചൊല്ലുന്നുണ്ടു നാം
നാമിന്നറിയപ്പോൾ പുരാണമുപാധികളാകുന്നവ
സമമാകയാൽ കാത്തുകൊള്ളുവാനതിനാലുളവാക”
പരമപുരുഷനിവണ്ണമരുളിച്ചെയ്തു ദേവകളോടേവൻ
നന്മയോടുകൂടിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുതിരിച്ചു;
ചുഴികളും ലീലയാം പുരാതനമാം ശരീരമാർന്നവൻ

വൻ

ബൃന്ദാരകാധിപസേനമുദ്ധരിച്ചുമലകളുതലാൽ
ശ്രീമാനാകമൊരുത്തനപ്പുറമേറിവാണരുളീടിനാൻ
വൃന്ദാരകേന്ദ്രവയസ്സു ചെന്നരച്ചുകണ്ണിമകളവെ
ക്ഷീരസാഗരവാരിപോലെ വെളുത്തനിറമായതാടിയും
ഉത്തമായകമ്പനവസ്ത്രവുമുത്തരീയവുമങ്ങനെ
ഗോപിതിലകമലാംപദങ്ങളുമാഗ്രഹപ്പടമാളും
ഒപ്പമീവക്ത്രത്തിന്നാഭരണങ്ങളറിഞ്ഞു കണ്ടവർ ചൊല്ലിനാർ
ബന്ധുവാകിയനാരദൻമുനിശിഷ്യനെന്നറിഞ്ഞുടൻ
ഇന്ദ്രനഗരത്തിലാകവിയഴിച്ചുനോക്കിയിരിക്കവേ
എന്തിനിങ്ങനെ വായനോക്കിനടപ്പതിന്നിരിക്കുന്നോ
ചിന്തയില്ലപഠിപ്പിലൊട്ടുമിടവിടാതെ നടപ്പവും
നീണ്ടയഷ്ടികുത്തിവച്ചുപഠിക്കവെട്ടുന്നിടയും
കാണിനേരമിങ്ങിലാതെ വന്നുവന്നാശയെക്കെടുത്തവും
ഇങ്ങിനെയൊരശിഷ്യനാണിവനുമുപമിച്ചുകൈതവ-
ലങ്ങുവാണുപഠിത്തമൊട്ടുമില്ലതെന്നതനയ
മൂന്നുലോകമുടൻമുടിച്ചുനടക്കുമപ്പുരമെത്തുന്നം
മൂന്നുപക്കമൊന്നായിരംവരിസന്തികത്തുവരാറായി
പോന്നുവന്നവനാണെന്നതറിയുന്നൊരിക്കലവ
നിന്നുകൊണ്ടുപതഞ്ഞിതുനോക്കിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടവർ ചൊല്ലിനാർ
“നോക്കെടോ! ഇതു പൂർണ്ണിമാവുനക്ഷത്രമാണിത!
നീക്കമില്ലാതശാസ്ത്രിയായതുമിന്നറിഞ്ഞില്ലാതശിഷ്യനാം
വൈഭവമെന്നിപ്പോൾ താനറിയുന്നു കാണുകിൽ പിന്നെത്രയും
വൃന്ദാരകേന്ദ്രനെന്ന പദത്തിലേറ്റവുമുത്തമം!”
ഇങ്ങനെയുള്ളവാക്കുകൊണ്ടറിഞ്ഞു ചെന്നുപാർത്തതും,
വൃന്ദാരകാധിപനോടുരചെയ്തുകൈതവമെന്നിതേ
“ഇന്ദ്രനായതുമാനസമെന്തെടോ! ഗ്രഹങ്ങളതേ!
എന്തിനെന്തിനിവനിരിപ്പതിന്നൊരുപാഠമിങ്ങനെ?

ഗ്രന്ഥമെന്തുപുരാണമോ! അപൂൎവ്വമോ ബന്ധമൊന്നുമേ?
സിന്ധുമോ, ശൈലമോ, ഭരതവിദ്യയിലെതിലിതു പരിഗ്രമം?"
താരകാന്തജവാക്കുകേട്ടുമുഖമന്നൊന്നല്ലീടിനാൻ
"വീരരാഘവനിങ്ങുകൂടൊരു മൂന്നുനാലു സിലകളെ
സാരമാകിയ ചെപ്പു ചെമ്പിലെഴുത്തുമുണ്ടു പുരാതനം
ഗോത്രജന്നിതരല്ലിലിന്നിതു കൊണ്ടുവന്നതശേഷവും
സാരസൂപിതനിതുപഠിപ്പതിനിങ്ങു തന്നതിനാം
ആയതു ചൊല്ലിയതുപ്രകാരമൊരാശ്യമുള്ളതു വാചൻ
പറകിലിതിന്നൊളപ്പുമനസ്സിലത്രപൂൎവ്യതതന്നതോ?
ഭേദമെന്തുപറഞ്ഞതാരിഹ നീ തദാതുത്തരമെല്ലാം
പുസ്തകങ്ങളിലൊന്നിലും പുറത്തിതു കാണ്മതില്ലതോ
വസ്തുബോധമുദിപ്പതിന്നതിനാട്ടിലെത്രതിരത്തതോ ?
വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിടുകേ മനമെങ്കിലിന്നതിന്നുത്സവം
പുസ്തകങ്ങളിലുള്ളതൊക്കെയതെന്നു ചിലർ നിനയ്ക്കയോ!
കൎമ്മവും പുനരത്ഭുതപ്പുരാവൃത്തിയിലിനിയെന്തതോ!
ഭൂമിവെള്ളവുമഗ്നിവായുവുമെന്നുമാദിയിലത്രവും
മോക്ഷമെന്നൊരു വസ്തു വിളിപ്പതിന്നതുശക്തിയത്രമാണ്ടേന്നം
കാൎഷണം കളയാതെ നല്ല പ്രബന്ധങ്ങളെക്കവിതത്തങ്ങൾ
ഉള്ളകാട്ടിലെതെളിതന്നതുപുസ്തകം ചെപ്പുവിതന്നതാ
നല്ലകാലമൊരുക്കവേ വൻ വിടമോഷണന്നിന്നെയതന്നമോ?
വെള്ളവാറിലനാതി പത്രികകളുമോലപുരകളിലും
ഉള്ളനാളിലിരുന്നു ചോലചിതല്ലിതന്നതിനൊന്നുമല്ല,
കഷ്ടം പണ്ടീശചന്ദനമങ്ങനാലിവിധമാരവും
ശങ്കവെന്നതുകൊണ്ടിലൊരിക്കലും പൂവിതേ!
ശങ്കപ്രിയമെന്നു ചൊല്ലിന്നിന്നു പുരോഹിതകളികൊല
എന്തിലെന്നറിയുന്നതറിവൊന്നൊനാരിശ്ചയമില്ലതേ!
എങ്കിൽനിന്നറിച്ചുകൊണ്ടു കസമസ്തമൊന്നുവമിപ്പൊഴേ,

ആവാളിക്കലെപ്പുരവോൻമലതാമ്പാനെക്കൊലചെയ്യുവാൻ
ഇവമലയണിഞ്ഞവൻപലപ്രാവുകൊണ്ടുഭഞ്ഞവൻ-
ഇത്തരംപലതുംപറഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയതിന്നതര-
ന്തരംപറയുന്നതൊന്നുംതാനറിയുമോ?"

മായാവന്റെവചനങ്ങൾകേട്ടനന്ത്രിപുരന്മാർ
ക്രോധമോടെകണ്ണുരുട്ടിമിഴിച്ചുനിന്നതചെയ്തു.
"സാധുവായശ്ശിവനെദുഷിക്കുന്നതൊടുമൂഢാ
ബോധവിവൃക്ഷതാനമേൽനിന്നിറങ്ങിപ്പോകവൈകാതെ
വൃഷഭനായവനമ്പനേ! ഇം ജ്ഞേയിയില്ലവിയില്ല
മൂഢചന്ദ്രചൂഡനെക്കൊണ്ടീവാക്കുകൾപറഞ്ഞെന്നാൽ
ഭക്തരായവരതുകേട്ടാൽക്ഷമിക്കില്ലറിഞ്ഞാലും
ഭക്തിമുക്തിപ്രദൻസാക്ഷാൽശംഭുവാംഭഗവാൻ
ശങ്കരൻപാർവതീകാന്തൻകാമവൈരികാലകാലൻ
തിങ്കൾമൗലിഗളകാന്തൻതന്നെയെന്നുണ്ടല്ലോ
ദോഷവാക്കുപറഞ്ഞെന്നാൽനാക്കെണ്ടിച്ചുപൊരിച്ചുപ്പും
ദോഷനായമൂഢനെങ്ങനേ!നശേവിച്ചുതാനും
ദോഷവാക്കുപറഞ്ഞാലുംനിനച്ചാലുംശ്രവിച്ചാലും
ദോഷമുണ്ടെന്നറികനീമൂഢനേതുംബോധമില്ല;
പുത്രനുവയസ്സായിട്ടൊരുവസ്തുതിരിയാത്ത
മൂഢമൂപ്പിലുള്ളചക്കർ മനസ്സില്ലാത്തതുകഷ്ടം
കുത്തിവാസസ്സിനെക്കൊണ്ടുദുഷിച്ചാലിന്നുതന്നെ
മൃത്യുനിങ്ങൾക്കിവർക്കുണ്ടാംസംശയമില്ല"
ഇപ്രകാരംകയർത്തപുരന്മാരോടരംചെയ്തു
സുപ്രസന്നനായിമോദാൽവൃദ്ധനായവൻമരുളിച്ചെയ്തു;
"അപ്പുരന്മാർക്കിന്നുകേട്ടാലുമെന്നുമാനസംമനക്കാമ്പിൽ
അപ്രിയംസംഭവിപ്പാനൊന്നുംചൊല്ലുന്നതല്ലമാമകം

ഗാത്രവും ശ്രോത്രവും പിന്നെ നേത്രവും ജിഹ്വയും ഘ്രാണനം
പാത്രങ്ങളായിവരുമഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങളിതൊക്കെയും
അഞ്ചുകൊണ്ടും ശിവനെന്നൊരീശനിന്നുള്ളതല്ലാ
പഞ്ചഭൂതാത്മകമായുള്ളൊരാദേഹിയുമില്ല;
കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളകൊണ്ടുണ്ടെന്നൊരു തത്ത്വം പറഞ്ഞതന്നാൽ
അതുതന്നെ വിചാരിച്ചാൽ ഞാനെങ്ങനെ പൂരുഷനോ?
മതികൊണ്ടു വിചാരിച്ചുണർത്തിച്ചാലുമാരാമെല്ലാം
ചിത്തവൃത്തിപ്രസാദമെന്നൊരു ഭാഗ്യത്താലെന്നറിഞ്ഞിട്ട്
ചാത്തമൂട്ടുന്നതും പിന്നെപ്പുഴയിലെന്നുമാടിച്ചാലും
കൊറ്റാമതന്റെ പിതൃപക്ഷികളിച്ചുന്നാലതുകൊണ്ടു
മറ്റൊരുമാനവൻതന്റെ വിശപ്പു തീരുമോ?
കാറ്റുതട്ടി വിളക്കണഞ്ഞുപോയാലതിൽ പിന്നെ
ആറലോടെ കൊളുത്തിച്ചെന്നു പകർന്നാൽ കത്തുമോ?
ജീവനോടിരിക്കുന്നകാലമെല്ലാം സേവിച്ചിട്ടു
കേവലമന്നപാനാദിശുശ്രൂഷാദികൃത്യവും
ജീവനറ്റാനന്തരം ചാമ്പലൊരു വസ്തു പിന്നെയില്ല
ദൈവലോകപ്രാപ്തിയെന്നു പറഞ്ഞതൊക്കെത്തന്നെ
പട്ടിപോലെ വിശന്നോരോ കോട്ടിലെല്ലാം തിന്നാലും
കിട്ടിയതപ്പലംകൊണ്ടു വീട്ടിൽ വന്നൊരു നേരം
പെട്ടിയോടകലത്തിനിലിട്ടു വെള്ളം പകർന്നും
കട്ടുവന്നതിൽ വാങ്ങിയെച്ചു മാട്ടുകത്തി കടിച്ചിട്ടു
കുട്ടികൾക്കുകൊടുത്തതുമിട്ടുവാനില്ലായ്ക മൂലം
പട്ടിണിപ്രായമായുള്ള കഷ്ടകർമ്മങ്ങളേറി–
ച്ചൊട്ടുകാലമരിത്തതിൽപ്പട്ടിലോകമെന്നതന്റെ
സൃഷ്ടമായിട്ടിരിക്കുമെപ്പെറ്റിങ്ങളെക്കൊണ്ടുവിൻ
അത്യുമപ്പിന്നിച്ചുള്ളപിത്രക്കോവിലെപ്പക്ഷങ്ങൾ
മാത്രമെപ്പോഴുമെന്നോർമ്മയിലിതിലീശ്വരന്തന്നെ

ദൃഷ്ടമെന്നിയെയൊരുകൈവല്യമില്ലാതാകിലപ്പോൾ
കാഴ്ചതാൻ പറയുന്നോർക്കാധാരമെന്നതോന്നാമേ
അദൃശ്യഭാഗിയായുള്ള പാഴ്പ്രകൃതിയാമെന്റെ
സാരമാമന്തർഗ്ഗതമെന്നായിരിപ്പതും
കാണുന്നവസ്തുവെല്ലാം പരമാർത്ഥമെന്നതിൽ
കാണാത്തവസ്തുവെല്ലാം മിഥ്യതന്നെ പുനരായോ!
ജ്ഞാനംസ്വപ്നമെന്നുള്ളതിനിരുപ്പിച്ചു [illegible] -
ഭൂതംനാസ്തിയെല്ലാതെ വസ്തുവാകതില്ലയും,
[illegible]
കാറ്റിനെക്കണ്ടിരിക്കുന്നവരാരിതില്ലായ്കകൊണ്ടതു
മാറിക്കരക്കിനിന്നിയ്ക്കുതന്മൂലമൊന്നുമില്ലതു;
പ്രത്യക്ഷമാകി [illegible]
[illegible]
ദേഹമെന്നായ് [illegible]
ആഹാരംകഴിച്ചുംകൊണ്ടാവർജ്ജയനിരിക്കുന്നോ
സ്നേഹിക്കുന്നോരിൽ സ്നേഹവുമൊട്ടിരിക്കുന്നു
ശിവനെന്നും വിഷ്ണുവെന്നും [illegible] എന്നാൽ
അവനെക്കണ്ടുവോ [illegible]
കല്ലിൽ പണ്ണിനിന്നു പിന്നെക്കണ്ണുകളും [illegible] എന്തോ?
കല്ലിൽ ഗുണമുണ്ടല്ലോ [illegible] മെങ്കിൽ
അല്ലാതില്ലേ [illegible]
പറയുന്നവരെല്ലാം [illegible] പറവതില്ല."
ഞാനുണ്ണി ബാലവാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോഴ് [illegible]
ദൈവമില്ലെന്നകിലിതിൽ [illegible]
ദേവന്റെ കല്പനകളെ [illegible]
[illegible] ഭയമോടൊരുവനെന്തറിയുന്നോ
നീചന്മാരതുകൊണ്ടെഴുന്നൊരു വഴി [illegible]

അതുമതങ്കൈപട്ടുനിന്നതിരിപുരോഹിതർകതിയരെ
“ശാസ്ത്രികളെടിയരെൾകന്തുമാനുഗ്രഹിക്കേണം
ശാസ്ത്രിയാംഭവാൻതന്നെഗുരുത്തനിന്മേലിൽ”
ത്താരകൻതന്നനന്താൽപ്രകരമുണ്ടതിച്ചു
ളതിന്നകരംകൂട്ടിശിഷ്യരോടരുളിച്ചപ്പോൾ;
നാരകൻകരത്തിനാഗ്രനമരായോടുമേടിച്ചു
താരകാക്ഷനാകെക്കില്ലിൽകൊടുത്തുമ്പരമയോഗീന്ദ്രൻ;
പുരോഹിതന്മാരെച്ചിൽബോധമുണ്ടാകയാലുള്ള
പരീക്ഷയിലുണ്ടാമതാംകൈ ട്ടുപത്തനോടൻ
പുരോഹിതരേ! കണ്ടുകൊൾവിൻ! നമ്മുടെശാസ്ത്രമാഹാത്മ്യം
പരമാർത്ഥംകണ്ടതെല്ലാമസത്യംകാണാത്തതെല്ലാം;
ഇല്ലെന്നതാൻപറഞ്ഞതാലില്ലെന്നായതാനും
ഉണ്ടെന്നാതാൻപറഞ്ഞതാലുണ്ടെന്നായിതാനും
കണ്ടാലുമെന്നാളീതണ്ടാർമാനിനികാന്തൻ;
കിണറിന്നിലെവെള്ളംകൊണ്ടുതളിച്ചപ്പോൾ
പണ്ടേയുള്ളതാലേമന്ത്രമായിച്ചമഞ്ഞുതേ
ഉണ്ടെന്നങ്ങതാംകൈപട്ടുപിന്നെവെള്ളംതളിച്ചപ്പോൾ
കണ്ടുവനരമായതായലേപനായേടത്തിട്;
നീചരാകംത്രിപുരോഹിതർച്ചസത്യമെന്നെല്ലാം
സാരമായബൌദ്ധശാസ്ത്രംപഠിപ്പാനങ്ങനെപേട്ടു,
ത്രിപുരന്മാരുന്നോംബൌദ്ധശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം
അല്പകാലംകൊണ്ടഭ്യസിച്ചുതക്കിനെചൊല്ലി;
കെല്പിനോടീശ്വരനില്ലാശിവനില്ലെന്നാത്മപോലെ
എപ്പോഴുംനിന്നുകൈ ട്ടുശിവലിംഗമുപേക്ഷിച്ചു
നല്ലക്ഷേത്രാദിപിന്നെഅല്ലെകൊണ്ടുപൊടിച്ചുള്ള
വല്ലഭന്മാർപലിതഞ്ചലംകീറിഉരുത്തുപേക്ഷിച്ചു
ഉത്തമംശേഖവിളക്കുന്നിന്ദ്രാണങ്ങളെയെല്ലാം

കതിരുറുപ്പുകൊണ്ടലങ്കാരം ചമച്ചുള്ളന്നൊരു
മേനിതന്നിലണിഞ്ഞൊരാഭരണമെല്ലാമുത്തരുവാരി
സ്നാനവും ചെയ്തുടൻ പാലമൃതാം പോലവേ നിന്ന
മന്നവന്നായകന്മാർമോടിക്കൂട്ടിവഴിപോലെ
മാനിനിമാരൊട്ടുകൂടിക്കൊണ്ടുപുകസമർത്ഥന്മാർ
കച്ചമുണ്ടുകളൊന്നിത്തുന്നു
ചെപ്പുണ്ണത്തിന്നൊന്നൊന്നു;
പച്ചമുക്കിനകച്ചകൊണ്ടെതിലെച്ചമക്കിനാകപ്പുറത്ത
കുട്ടകറികളരച്ചണിഞ്ഞു,
നാട്ടാപ്പൂവുമെടുത്തണിഞ്ഞു
പട്ടുപുടവകളൊട്ടുപലതാകകെട്ടിയതെലാഭരണമണിഞ്ഞു
ചന്ദ്രകാവിവളച്ചുകെട്ടി
ചന്ദ്രകാന്തികളൊളുവരുത്തി
ചന്ദനം പുനരിടച്ചുറ്റുവുമെന്നവണ്ണമാഭരണങ്ങൾ കൂട്ടി;
മല്ലികമലർമാലചൂടി
നല്ലനല്ലസുഖങ്ങൾതേടി
ഇങ്ങനിയാഭരണമിട്ടുകൊണ്ടുസുന്ദരിമാർ മുന്നേപോലെ
ദൈവനാമംമന്നാഗുണമിച്ചാരെന്നതുവേണ്ണ
ദേവദേവൻപരമനാരെൻമറന്നുമെല്ലവേചെന്ന
ദേവാലയങ്ങളിൽക്കൂടിതൊഴ്ചചെയ്താരെന്നതി;
വ്യൂഷണികളൊന്നായുള്ളമണിമേയമുൻപുറപ്പെട്ടു
ശീഘ്രണികളിവരെല്ലാവരുമന്നോരറിയിപ്പാൻ;
ഭൈരവയതിപ്പുരമാക്കിട്ടുണ്ടായരമൊന്നുമിത്ര
തൊഴുതപ്പാടെയുമെചൊപറ്റുമതിനിൽമുകളേറി
സുരഭ്യചാരവലുംപാനുംതന്നിലിറങ്ങിയുടനെ
തന്പുരക്കാലം ഉടനെന്നിലിറവരമൊരൊരചെന്നകേറി
നിന്നനേരം ചന്ദ്രപുരവർമന്നവമന്നവരോടെ ചൊല്ലു

*വന്നിതെത്രയും ഭാഗ്യമേറ്റൻ നാരായണനിങ്ങിരുന്നാലും!
ഇന്നെനിക്കവിടേക്കാളെങ്ങളൊന്നുമില്ലാതിരിക്കുന്നു
വന്നകാര്യം പറഞ്ഞാലും നിങ്ങൾ കാലം കഴിയുന്നോ
എന്നതെല്ലാം വിലാപമോടങ്ങിരുന്നാലും വഴിപോലെ
നിന്നുടെ വാക്കുകൾ കേൾപ്പാൻ പാർത്തിരിക്കുന്നു ഭവാൻ താനും
ഞാനതുമെന്നറിയിപ്പാൻ വന്നവനിങ്ങു തന്നെ
എന്നുമുള്ളതോർക്കിലും കാണാമറിവില്ലാതെന്നു"
എന്നിതെല്ലാമുള്ള പ്രേമത്തോടെ കേട്ടു മുനിശ്രേഷ്ഠൻ
വന്ദനം ചെയ്തുകൊണ്ടേവമുണർത്തിച്ചു ഭക്തിയോടെല്ലാം;
"ചന്ദ്രചൂഡാ! ഭഗവാനേ! വന്നകാര്യമുണർത്തിക്കാം
പണ്ടു ഞാനന്നൊരു വൃത്താന്തം കണ്ടതിനെയുണർത്തിച്ചപ്പോൾ
ബാലയെന്നിയേ ചൂടിവിലസിച്ചവനെല്ലാം
കാലസർപ്പങ്ങളുമായി കാലമൊക്കതിന്റെ മൂലം
ഇത്രനാളും ഭക്തരായിനടന്നോരു ത്രിപുരന്മാർ
എത്രയെന്നോ ഭഗവാനേ ഉഴറ്റിക്കുന്ന കശ്മലന്മാർ
അക്ഷസൂത്രം ശിവലിംഗം ഭൂഷണം ചർമ്മമിവയെല്ലാം
അക്കയും തൽക്ഷണമൊട്ടുമുറക്കെ ഭക്ഷിച്ചു കശ്മലന്മാർ
ശിവനെന്നുള്ള നാമത്തെ കേട്ടുകൂടാതിരിക്കുന്നു
ശിവനില്ല ശിവനില്ലെന്നുറക്കെ ഘോഷിക്കുന്നു
കൊല്ലുമെന്ന ശത്രുക്കളുടെ വാക്കിവഴിപോലെ
ഉണ്ടായിട്ടതിവിഷമം താനിതിന്നു ഒപ്പിച്ചു
ശൂലമെടുത്തു ത്രിപുരന്മാർ മന്നിൽ ചരിതങ്ങൾ
ഇത്തരത്തിൽ വിധമുള്ള ത്രിപുരന്മാരെക്കൊണ്ടു
കഷ്ടമെന്നോ പറയാവൂ! കാലകാല! ഭഗവാനേ!"
നാരദന്റെ വചനങ്ങൾ കേട്ടനേരം ഘോരഘോരം
മാരഹരനാകും ഭഗവാൻ കോപംകൊണ്ടായി വന്നു;
വികസിച്ചിലതത്തിലോതം

ഭ്രുകുടിവടിവിലുയൎന്നുവന്നു
ചടുലമിഴിയുമുടൻവളൎന്നു
തടതിതടനാമുടൻചുവന്നു
തടതിതനുതാടിതന്നിലെല്ലാം
തിരകളിളകിമറിഞ്ഞുലഞ്ഞും
കടകളുടമായുണൎന്നിതന്നു
കഠിനവിഷാണികളാലെചമഞ്ഞു
ഉടലിലുയൎന്നുടൻകപാലീ
ഉടയവൻഗിരിശകളൊടണഞ്ഞു;
അന്തകാന്തകനാകിയചന്ദ്രനയനനാഥനാൻ
അനവദ്യനായുഗ്രമത്തതരിച്ചുന്മത്താകാരൻ
ചിന്തതന്നിലുറച്ചുകൊണ്ടുകാണാമായ്കൊണ്ടും
പന്നഗേന്ദ്രമുലാങ്കതന്നിലമകൾവിലോചനൻ
സിന്ധുതന്നിലിഷുകൂടിയന്ത്രണംചെയ്തചതുരാനന
ശേഷകൻതന്റെ ജടയെപ്പറിച്ചുകൊണ്ടുതന്നുടൻ
സംക്രമിച്ചുകൊണ്ടുടനെടുത്തുകൂടിയെടുത്തുതാൻ
ഭംഗിയിൽഭംഗിയുമുറ്റനായാടിനാൻ
ലക്ഷ്മിവൎദ്ധനലോകങ്ങൾവൎണ്ണിക്കുമ്പോൾവീരഭദ്രകാളി
വീരനാകുംവീരഭദ്രൻവീരസിംഹനെന്നതാനും
അരിതാരമരച്ചുതേച്ചുമുഖത്തുതേച്ചൊരുകൂട്ടം
അരികൊണ്ടുകരികൊണ്ടുവരച്ചുകൊണ്ടൊരുകൂട്ടം
മരത്തിന്റെതോലുകൊണ്ടുടുത്തുംകൊണ്ടൊരുകൂട്ടം
തുമ്പമാലയുംചൂടിയണിഞ്ഞുകൊണ്ടൊരുകൂട്ടം
അസ്ഥിമാലകൾകെട്ടിപ്പിടിച്ചൊരുകൂട്ടം

ഇത്തരംഭൂതപ്രേതപിശാചഗണങ്ങളും
സത്വരംപ്രമഥന്മാരുമിളകിക്കൊണ്ടുടനിളകിയും,

ഭവ്യ

“ഹൃദയത്തനോടിന്നവരുതെന്തുദാൻ പൊരുത്തവൻ
ഭേദവാക്കിച്ചപ്പൊതിന്നെഴുന്നീറ്റകാണമതെന്തെടോ!
കെട്ടതനാമതിന്റെനാമസംഗതിക്കൂട്ടമെന്തുതയും
പാട്ടുപാടിമഹത്ത്വമേറിവന്നില്ലയെന്നതാനെന്നാപോൽ
നാട്ടുപൂരിതെയിന്നത്തെനാളടിച്ചുകൊല്ലുന്നമാക്കളേ
ക്രൂരകാത്തെക്കൂറുംപെടക്കൂട്ടമെല്ലാമധിക്കണം;
ഞങ്ങനാരിതനാമെന്തുവരെയും പിടിച്ചുകെട്ടിവരിതെത്തലേ
മനോഹരീഹാരതരിയിങ്ങവരുത്തുവാൻപുരവീലതെ,
തന്നതിന്നപ്പുറപ്പെടുവെണമനാഭിക്കതിന്നമൂതല്ലെടോ!
മാനവൃന്ദമതൃപ്പുലമല്ലതിപ്പതിനല്ലെടോ!
ഇന്നമദോന്മത്തരാനുപിന്നെയും ശിവനോടുമേ
ഇന്ദ്രലോകനോട്ടുകാരിയെതിർത്തതെത്രയൊളിപ്പുവാൻ
ഇന്നവരുടെനാമമൻതന്നിറപ്പാന്നനാമതിരിത്തുതേ
ഇന്നെല്ലാമതൃയാമിക്കതിരിക്കിന്നവരെയാരിക്കമോ?”
കാളിക്കളിക്കിന്നപോലെയൊരുമനമലപ്പുറത്തുമേൻ
മേളമേറിനവേളിമാമലത്തള്ളിയൂനിന്നതക്കയും,
കളകാളികളിച്ചുകൊണ്ടുനേരിതന്നിന്നാടക്കയും
തെരുക്കോലമെത്തുമുപന്നാരെത്തെന്നോടിലക്കളിയും
കച്ചകെട്ടിയവരിന്നല്ലെയവാലമിട്ടവനുമാൻ
മെച്ചമേറിനഗ്രന്ഥമോതമേറിനടക്കയും
മൂർത്തികൾക്കംഗത്തിലേറിനവിരുതനാമമേറിനെ
വേദനയാണനന്തമാഷീണമാണനാതടക്കയും

ഇതു നമോരാമാരോഗാവലത്തോടുകൂടിപ്പുറപ്പെട്ടു
കുതിര വേഷമാമെവൻ ചീറികൊണ്ടു സമർദ്ധിയായതു
വെട്ടിവെട്ടിച്ചിരിക്കവേ പാളെട്ടിക്കാനടങ്ങുന്നു
തട്ടിമുട്ടിനകർന്നുവീണു തകലുമെല്ലാനാടം

കല്പകൊമ്പുമമതന്റെനാലുഭാഗേ ചവിട്ടമാടം
ശൈലമെല്ലാം വിറച്ചു നന്നായ് പാടുന്നാടുന്നു
ശൈലജാഗതം പാടെ ചെയ്യും വാനരന്മാർ വെളിച്ചത്ത്
പാലവേയങ്ങളെന്നാലു പ്രകാശിച്ചു നിന്നതില്ലി;
ദേവകളും മുനിമാരും മുകുന്ദനുമിന്നിവിടെ
ബ്രഹ്മ ചെയ്യുന്നോരു കാരുണ്യം പരത്തിയ്യൽ വഴിപോലെ
ശങ്കരന്റെ അല്പപ്രാട്ടുകൾ കേട്ടു ദേവകളും
തിങ്കളമ്മെന്നി ചന്ദ്രചൂഡൻതന്നെ നോക്കി സ്തുതിചെയ്യുന്നു;—
"ശങ്കരായ ശിവായ ഭക്തന്മാരെ ആശ്രയനായ നമോസ്തുതേ!
പങ്കജായതനേത്രനായ നിരഞ്ജനായ നമോസ്തുതേ!
ചന്ദ്രചൂഡനമോസ്തുതേ! പരമേശ്വര ദേവാ നമോസ്തുതേ!
ബാലചന്ദ്രവിഭൂഷണ! പരനീലകണ്ഠനമോസ്തുതേ!
പാലനലവിലോചനീലലോചനായ നമോസ്തുതേ!
ലോകനായകനമോസ്തുതേ! നിഖിലേശ കാമവിനാശന
കാലകാലനമോസ്തുതേ! കരുണാനിധേ ശരണം ഭവാൻ.

അളിയങ്ങളെന്നാടുകൾ വീടുകളും
കുടിയുന്നിട്ടു പൊറിയാർ കിണമേ
പടുപക്ഷിവനങ്ങളെന്നായിരാം
പട്ടനായകരും പട്ടരാവരും
ഉട്ടനാഴിമെനവകണ്ടകരും
വട്ടിവൊട്ടുമിച്ചു ഭഗവാനബിലം
കുവളരട്ടപടച്ചു വരണിട്ടവൻ
ഉവനത്തിലൊരുത്തനമില്ലവരം;
അവനന്തലൊരിതിരിയില്ലവൊൻ
ഉവരെമെയെറിഞ്ഞുണെച്ചു ഞാനമെ
മറിമന്ദപ്പുള്ളലം കണ്ടെരിയും

മണിവട്ടകമലകപാലമതും
ജടയിൽക്കുടികൊണ്ടിട്ടമാപഗയും
ഇടയിൽഗിരിതന്നുടെ കന്യകയും
നടനങ്ങളുമെന്നിവയിൻ ചരിതം
അടിയങ്ങടെ ചേതസി തോന്നണമേ
പടുതാറുമടങ്ങിയഗന്തമിലം
തെളിവില്ലാത്തഭിക്കന്യരഴിമേലോ
മുക്കണ്ണനുമപ്പോഴനേമുക്തിഹീനാത്മരുമാ-
നാകത്തങ്കലെ മൂന്നെമുതൽനാഴികകൊണ്ടും
ചിക്കെന്നവധിക്കപ്പന്നാലക്കാലമതെന്നെന്ന
ഇക്കണ്ടതൽവരമേകിപ്പുക്കണ്ടവിരിഞ്ചനും;
ഇക്കാലമതിനുള്ള തക്കവുമുള്ളവായി
ധിക്കരിക്കുമുള്ള മുക്കാമാത്മരതേ
തിക്കണ്ണിലെരിപ്പനായ്’ തിരുവുള്ളമൊരുക്കണം”
ഗർവ്വമിയലും ദൈത്യരുമീവണ്ണം പ്രധാനന്മാർ
നിർവ്വമമുഖേ ചൊല്ലുസർവ്വജ്ഞനമരുമ്പോൾ
പാർവ്വതിപതിദേവൻ ഗർവ്വമെന്നതാം ചൊല്ലു
പൂർവ്വദേവകളുടെ ഉർവ്വീശ്വരൻ പാപ്പിപ്പാൻ
ഇത്ഥമോരോന്നുതിവാക്യം കേട്ടു കേട്ടു പ്രസാദിച്ചു
ചിത്തിവസമഹാദേവൻ സന്തോഷമോന്നരുൾചെയ്തു
“ദൈത്യരാകുമസുരരെയിപ്പോഴേ ഞാൻ ഭസ്മിച്ചീടാം
ഒട്ടുമേ നിങ്ങളെയുള്ളിലാധിയും വ്യാധിയും വേണ്ട!
നിർല്ലോഭഗണവുംനാസ്തി വിശേഷൽസ്വതന്ത്രംനാസ്തി
ഇല്ലില്ലാകതിങ്കലേതും നില്ലതയേതുമില്ലാ;
എല്ലാമിങ്ങുള്ളവാക്കനെല്ലാതാമുണർത്തിക്കണം
അല്ലാതെ പുരവാരെക്കൊല്ലാനില്ല തെല്ലും”
ഇത്ഥമെന്നരുൾചെയ്തു ഭഗവാൻ ശ്രീമഹാദേവൻ

വൃത്തമൊവരിപ്പുമന്നമൊത്തുചെറ്റുമുറ്റ ഛവി
ആയതൊന്നുംവലമില്ലാതൊരെഞ്ഞബൊമനാവെതിയും
മേരുശൈലമാദിയാൻതന്നെമൂലമായവൈപിടിതത്തു
താലവൃക്ഷങ്ങൾക്കെപ്പൊ ഓലമേറിയിൽതിരിത്തിനാൻപിന്നെ
ചാലവെ തന്നിലെത്തിലെക്കിനാൻശ്രീമഹാദേവൻ
ഭാസുരമാംകരംതന്നിൽകെട്ടിക്കൊണ്ടിടുകെന്ന
വാസുകിയെയൊരൻചെയ്തുഞാനൻശ്രീമഹാദേവൻ
അക്കണൻറെന്തവനമാതാംപുരാരാത്രൊക്കലാലചെയ്യാൻ
മേരുശൈലം ചാപമാക്കിക്കലെപ്പാനായ്തുടങ്ങുന്നു
വീരനായവാസുകിനീചൊരരാനായ് ചമഞ്ഞതാലും
ശ്രീമീനകെന്റെയഗ്നിയെന്നമായിപ്പുവും
ശൌരകർണ്ണനപ്പുമുണ്ടെന്നൊപ്പുമെൻ
കണ്ണനാഥാവൊരിത്തത്തെവരുന്നകണ്ണായിവന്നു
തമശൈലമാദിയിൻതന്നരിൽ തൃശ്ശിവശക്കൊപ്പു
വർദ്ധനായ് നിന്നുനിന്നുമുത്തുമുത്തായിരത്തെ
ശ്രീമഹാവിലമാമായി വിനയൻതന്നുമായി
സോമനുംസൂര്യനുംചെറുവണ്ടിയായിച്ചമഞ്ഞിതു
നാലുവേദങ്ങളുംനാലുകുതിരകളായ് ചമഞ്ഞു
മൂലമന്ത്രസാരഥിയും ബ്രഹ്മാവും ചമഞ്ഞിതായി
ശരമായിവിഷ്ണുദേവൻതലയിൽവായുദേവൻ
ശരത്തിനായിപ്പാരംഅന്നാരൻതൂണിയുമായി
തരത്തിൽമൂവരെക്കൊണ്ടുവന്നതീർത്തശങ്കരൻ
സുപ്തരാത്രംപലകൂട്ടിച്ചുട്ടതായിത്തന്നെപ്പിറ്റായി
കെട്ടിയതൊട്ടുപടക്കെട്ടെകെട്ടിനാന്നാലുകൊണ്ടാൻ

മേരുശൈലംവളച്ചുപിടിച്ചു
മൌർവ്വിവലിച്ചുകലച്ചു

ഞാണൊലിയിട്ടത്തെയട്ടത്തിറച്ചു
ഞാണൊലിക്കലെന്നിനവിറച്ചു
കമ്പമൊടംഗിരാത്തിരച്ചു
ചൊവ്വകമ്പാണമൊഠന്മരിച്ചു
ഞെറലച്ചു ഞെരിമ്മച്ചു,
ഞെട്ടിയതിനംമോവഴിച്ചു
കാളകണ്ഠനരികെവരുന്നു
കാളിക്കുളികളെറഴിയുന്നു
ഞെട്ടിനറ്റുലട്ടന്നുചെന്നപ്പോം
ചിന്താവേശനമാനസമാകെ
ഞെരിഞ്ഞെന്നാവിചാരങ്ങൾതുടങ്ങി;
താരകാക്ഷനാദികൾതുടങ്ങി
കാമവൈരികാലവൈരി
കലിതാമസംവിട്ടെന്തെരി
ശ്രീപതിബാണമുഖത്തിൽനിന്ന്
ജ്ഞാനജ്വാലകൾത്തുടങ്ങി
ശ്രീപരമേശ്വരൻതൻതൃനേത്രത്തിന്ന
ഘോരമായ്പ്പുകയെഴുന്നുതുടങ്ങി!
ശുക്രമുനിതന്റെശിഷ്യരായുള്ളോര
ത്രിപ്പുരന്മാരൊടുങ്ങിച്ചുട്ടാലും!
ശംഭോ!മഹാദേവ!ശംഭോ!മഹാദേവ!
ശംഭോ!മഹാദേവ!ശങ്കര!ശംഭോ!

ത്രിപുരദഹനം പറയൻതുള്ളൽ
സമാപ്തം.

“ശ്രീരാമവിലാസം” പ്രസ്സ്, വലിയകട.—കൊല്ലം.

കേരള സാഹിത്യ
അക്കാദമി